

REGISTER B. NO. 156

श्री

पु. १६ भु.

अंक ६-१०

जैनधर्म प्रकाश

सं. १६६०

भाग १२

पृ. १२

उपजाति.

चार्यः प्रबोधो हृदि पुण्यदानं, शीलं सदांगीकरणीयमेव ।
तप्यं तपो भावनयैव कार्या, जिनेन्द्रपूजा गुरुभक्तिरुद्यमः ॥

प्रगट कर्त्ता.

श्री जैनधर्म प्रसारक सभा.

भावनगर

अनुक्रमणिका

१	उपदेशक पद्य.	१६३
२	अभारो प्रवास.	१६४
३	मुनिमाने देलभां जेसवा संमधी लेखनो प्रत्युत्तर.	२०३
४	अनारस जैन पाठशाळा विषे विज्ञप्ति.	२२६
५	हिरप्रश्न तथा जैनप्रश्न उद्देशीत सार.	२३३
६	प्रबोध.	२३३
७	वर्तमान स्थिति.	२३५

अभिमतावाट.

“अमेवो वर्नाश्रमधर प्रिन्टींग प्रेस” भा.

नथुलार्धरतनचंद भारतीयाचो छापी.

वीर संवत् २४२६ साके १८२५ सने १९०३
वार्षिक मूल्य ३१) पोस्टेज चार आना.

ચોપાનિયું રખડતું મુકીને આશાતના કરવી નહીં.

વિનંતી પત્ર.

સર્વ સંવેગી મુનિરાજ મહારાજ સાહિબોંસે તથા સાધ્વીજી મહારાજ સાહિબોંસે વિનંતી પુર્વક દેશ માલવાકા સકલ સંઘમં-
દિરામ્નાયવાલે અર્જ કરતે હૈં કિં ઇદરમેં શ્રી મક્ષીપાર્શ્વનાથજીકા તથા શામલીયાજીકા (જહાં કિં ભાદ્રવાશુદ્ધ ૨ કા રાત્રિમેંસે દૂધ વ પાની ફરતાહૈં) વડે તર્થિ હૈં અપૂર્વ યાત્રા હૈં. જરૂર કરકે આપ સાહિબ યાત્રાર્થ પધારેમેં ઇસ દેશમેં મતમતાંતર સિંઘાડે સંબંધી કુછ વિષવાદ હૈં નહીં. ક્ષેત્ર અરૂછાહૈં વાસ્તે સંકલ્પ વિકલ્પ દૂર કરકે ઇદર વિચરણેમેં અત્યંત લાભ સ્વ પર જીવકોં હોગા. ગુજરાતમેં ઇદર વિહાર કરનેમેં કોઈ ૨ અગવડકે મુકામ આતેહૈં. ઉન મુકામોંસે નીચે ઢેકાળે શ્રાવકોંસં સ્વચર દિલવાના. ઇદરકે સંઘ તરફસે સત્ત્વર બંદોબસ્ત હોજાયગા. સંઘ ભક્તીકરનેકોં ઉજમાલ હો રહાહૈં. ઔર પ્લેગકા ઉપદ્રવ અવ ઇદરમેં હૈં નહીં. એજ અર્જ.

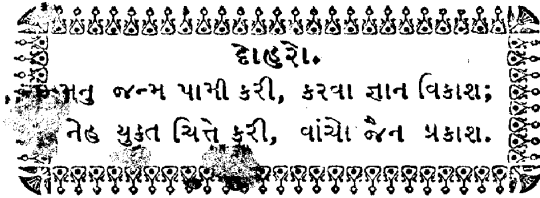
શ્રી જૈન શ્વેતાંવર સંઘ.

સં. ૧૯૬૦ પૌશશુક્લ ૩ } ઠી. બાવાસાહિબકે મંદિરમેં. યાવરીઆવજા રતલામ.

ભાઈ ઝવેર ડાહ્યાભાઈનું ખેદકારક મૃત્યુ.

અમારી સભાના એક લાંબા વખતના સભાસદ ઝવેર ડાહ્યાભાઈ ધોળેશ નિવાસી ગયા પૌસ સુદિ ૧ એ ૪૩ વર્ષની વયે આકાશની દુનોયા છોડી ગયા છે. તેમનો અભાવ થવાથી સભાને એક ઉપયોગી મેમ્બરની ખામી આવી પડી છે. સભાસદો પૈકી પદ રચનામાં એમનો એક કુશળ હોતા. ધર્મ શ્રદ્ધા બહુ એક હોતી. એમના પિતા પણ ધર્મિષ્ઠ હતા. એમના મૃત્યુથી એમના કુટુંબમાં અરેખરી ખામી આવી પડી છે. અમે અંતઃકરણથી એમને દિલાસો આપીએ છીએ. અને સંસારની અનિત્યતા વિચારી દિલગીરીમાં નિમગ્ન ન થતાં ધર્મ કાર્યમાં ઉદ્યમવંત રહેવા સચવીએ છીએ.

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ



પુ. ૧૯ મુ. શાકે ૧૮૨૫. સં. ૧૮૬૦ માગશર-પોસ અંક ૯-૧૦

ઉપદેશક પદ્ય.

“ આહા પ્રેમ પીડા કેવી, એ રાગ. ”

આહા મોહ દશા કેવી, ઘડી ઘડી પલકે પલકે;

ક્ષણે ક્ષણે મન ભૂલે છે. મોહ દ૦ ટેક.

ધણુંએ કરું જ્ઞાન ધરું ધર્મ મર્મ સહિત ધ્યાન;

ત્હોય ભૂલી ભાન, ક્રોધ લોભ માન;

માયા જાળે પલકે પલકે ક્ષણે ક્ષણે

મન ૦ ૧

હાસ્ય ને રતિ અરતિ, શોગ દુઃખાંતી ભીતી,

મોહની મહા ત્રણ કુંજ છે અતિ મતિ બધી;

પલકે પલકે ક્ષણે ક્ષણે મન ભૂલે છે.

મોહ દ૦ ૨

વિષમ રાગ દ્વેષ ખેડાડ, વેદ ઉદય પીસુન ધાડ;

તૃષ્ણા ઝરે નીર અતિ ચપળતા સમીર.

કુમતિનો તરંગ સાથ ક્ષણે ક્ષણે,

મન ભૂ ૦ ૩

જગત્ પ્રતિપાળ પ્રભૂ, શાન્તિનાથ હો કૃપાળ;

નમી કરું વાર વાર, ભવ દુઃખ દધિથી ઉગાર,

આપો એક બોધી બીજ રતન જૈન સેવક યાચે. મોહદશાટાળા. ૪

૧૬૪

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

પદ ૨ જી.

“ ચિત ચોરી ચિત ચોરી ચાલીએ ચાલી, એ રાગ. ”

બધું મૂકી બધું મૂકી અતે તો જાવું છે, દેક.

મુઠ મરડે શિદ થઇ મદમાતો, અહનિશિ વિપય વિષે અતિ રતો;

કાંઇ પ્રતિકુળથી તાતો થાતો, મોહ મદિરા પીતો પાતો.

પુદ્ગળ રંગ પતંગ દેખાતો, જોત જોતામાં જતો જતો જતોજ રેશે, બધું મૂંડ

નિજપર ભાવ વિવેક વિચારી, ભેદ જ્ઞાન ગુરુ ગમથી ધારી;

બૂલ અનાદિની સઘ વિસારી, જ્ઞાન કથાન સુરંગ સુધારી;

અનુપમ અધ્યાત્મ અમી સંચારી, જૈન સેવક સુખકારી સારી સિદ્ધિજ થારો. ૨

જૈં ગિં હે.

માણસા, જૈનશાળા શિક્ષક.

અમારો પ્રવાસ.

(લખી મોકલનાર શા. કુંવરજી આણંદજી.)

ભાવનગર શહેરમાં ચાલતા મરડીના ત્રાસમાં દુષ્પ્રી થતા કુટુંબોની અનેક પ્રકારની હાજનો પૂરી પાડવાના સાધનરૂપ એક ટ્રંડ ઉભું કરવામાં બનતો પ્રવાસ કરી તેમાં સુમારે રૂ. ૬૫૦૦) થયા બાદ એક માસમાં થયેલા રૂ. ૨૫૦૦) લગભગના ખર્ચેનો હોશાખ બહાર પાડી શ્રી વળામાં પરમોપગારી મુનિરાજશ્રી વૃદ્ધિચંદજી મહારાજના શિષ્ય મુનિરાજશ્રી નેમવિજયજીને માગશર શુદ્ધિ ઉના રોજ પન્યાસ પદ્મી આપવાનું હોવાથી સહકાર્યકારી ગાંધી મોતીલાલ ગગલને ‘ ભાવનગર નિરાશ્રીતકુંડ ’ સંબંધી ઉપજ વધારવાનું તથા ખર્ચ કરવાનું કાર્ય સોંપી વળે જવું થયું.

વળા.

વળા પ્રાચિન વલ્લભીપુરી વળે સ્થાનકે વસેલું શહેર છે શ્રી દેવવિદ્ધિગણીક્ષમાશ્રમજી મહારાજને જૈનસિદ્ધાંત વિશેષેને પુસ્તકારૂઢ કર્યા તે આ પવિત્ર સ્થળ છે. ત્યાં મુનિરાજશ્રી નેમવિજયજીને શ્રી

૧ એ ટ્રંડમાં રૂપીઆ દશહજાર થવા આવ્યા છે. ખર્ચ જે માસમાં રૂ. ૬૫૦૦) લગભગ થયો છે.

અમારો પ્રવાસ.

૧૯૫

ભગવત સૂત્રના યોગોદ્ઘન કરવાથી શાસ્ત્રધારે કાર્તિક વદ ૭ મે ગણી પદવી આપવામાં આવી હતી. તે વખતે શ્રી અમદાવાદથી શેઠ જમનાભાઈ ભગુભાઈ તથા ઝવેરી છોટાલાલ લલુભાઈ વિગેરે ગૃહસ્થો આવ્યા હતા. પંન્યાસ પદવીના મહોત્સવ ઉપર શેઠ મનસુખભાઈ ભગુભાઈ, શેઠ ચીમનભાઈ નગીનદાસ, શેઠ અંબાલાલ સારાભાઈ વિગેરે અમદાવાદથી અને શેઠ પરશોત્તમદાસ પોપટભાઈ ખંભાતથી તથા વોરા અમરચંદ જસરાજ અને વોરા હડીશંધ ઝવેર વિગેરે ભાવનગરથી આવ્યા હતા. દેરાસરે અદ્ભુત મહોત્સવ કાર્તિક વદિ ૭ થી શરૂ હતો. માગશર શુદ્ધિ ૩ ના પ્રાતઃકાળમાં નંદી માંડીને મુનિરાજ શ્રી નેમવિજયજીએ ક્રિયા કરવી શરૂ કરી હતી. પંન્યાસજી શ્રી ગંભીર વિજયજી ક્રિયા કરાવતા હતા. આખો સંધ એકઠો મળ્યો હતો. વળાતા દરબાર શ્રી વખતસિંહજી પણ પંન્યાસ પદવીના મુહુર્તે વખતે પધાર્યા હતા. ચતુર્વિધ સંધ સમક્ષ મુકરર કરેલે મુહુર્તે પંન્યાસજી શ્રી ગંભીર વિજયજીએ પંન્યાસ પદવી આપી હતી. મુનિરાજ શ્રી નેમવિજયજી તે વખતથી પંન્યાસ શ્રી નેમવિજયજી ગણી કહેવાયા છે.-એ વખતે ચતુર્વિધ સંધને ઘણો હર્ષ થયો હતો. અને શ્રાવક વર્ગે હર્ષોત્પત્તિના ચિન્હ તરિકે એકેક કપડો વહેરાવ્યો હતો. સારખાદ શ્રી સિદ્ધાચળજી તીર્થની સન્મુખ-જ્યાંથી એ તીર્થના દર્શન થઈ શકે છે ત્યાં મોટી ધામધુમ સાથે સર્વ સાધુ સાધ્વી સહીત વરથોડો ચડાવીને જવાનું બન્યું હતું. દરબારશ્રી તરફથી તમામ રાજ રયાસત વરથોડા માટે આપવામાં આવી હતી, તે દિવસે શ્રી અમદાવાદના ગૃહસ્થો તરફથી નવકારશી કરવામાં આવી હતી. બહાર ગામથી પુષ્કળ માણસો આવ્યું હતું. શુદ્ધિ ૪ થે જળયાત્રાનો વરથોડો ચડાવવામાં આવ્યો હતો અને તે દિવસે શ્રી લાવનગરવાળા વોરા અમરચંદ જસરાજ, વોરા ઝવેર મુરચંદ તથા શા. આણંદજી પરશોત્તમ તરફથી નવકારશી કરવામાં આવી હતી.

વળામાં પ્રથમ એક ઘણું નાનું દેરાસર હતું કે જેના ગર્ભગૃહમાં એ ત્રણ માણસ પણ મુરકેલીએ ઉભા રહી શકે તેમ હતું. તેથી તે અડચણ દૂર કરવા માટે તે દેરાસર પાસેજ એક મોટું શિખરચંદ દેસાસર હાલમાંજ બંધાવવામાં આવ્યું છે. તેમાં પધરાવતા માટે મૂળ નાયકજીના વિગ્ન ઘણા મુંદર શ્રી પુરાનપુરથી લાવવામાં આવ્યા છે. આ દેરાસર

૧૬૬

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

તૈયાર થયા છતાં પ્રતિષ્ઠા એ ત્રણ વર્ષથી થઈ શકી નહોતી તે બાબત શ્રી સંઘને એકત્ર કરીને આવતા માહ માસમાં પ્રતિષ્ઠા કરવાનું સુકરર ઠરાવવામાં આવ્યું. જેના અર્થની પણ તરતજ વ્યવસ્થા કરી દેવામાં આવી. તેથી તે સંબંધી કામકાજની શરૂઆત થઈ ગઈ છે.

વગાથી નીકળ્યા બાદ માગશર શુદ્ધ ૯ મે વીરમગામ જતું થયું.

વીરમગામ.

વીરમગામમાં જિન મંદિર ૫ છે. દર્શન કરવા યોગ્ય છે બનારસમાં જૈન પાઠશાળા સ્થાપન કરવાનો વિચાર મુનિમહારાજ શ્રી બુદ્ધિવંદજ મહારાજના શિષ્ય મુનિરાજ શ્રી ધર્માવજયજીએ અહીંજ સુકરર કરેલો હોવાથી અને તેના પ્રારંભ ૬૦માં મુખ્ય મદદ પણ માંડલ અને વીરમગામનીજ હોવાથી મધ્યમિંદુ તરિકે બનારસ જૈન પાઠશાળાની વ્યવસ્થાપક કમીટીનું મુખ્ય સ્થળ વીરમગામ ઠરાવવામાં આવ્યું છે. તે કમીટીમાં ૫ હેલા વર્ષમાં એ પ્રકારના (દ્રવ્યની મદદ કરનારા અને ઝોનરરી) મળાને ૨૨ મેમ્બરો હતા. તેની વાર્ષિક મીટીંગ માગશર શુદ્ધ ૧૦ રવીવારે રાખેલી હોવાથી તેના તમામ મેમ્બરોને આમંત્રણ કરવામાં આવ્યું હતું^૧ તેની મીટીંગ શુદ્ધ ૧૦ મે અને શુદ્ધ ૧૨ શે ઝોમ એ વખત કરવામાં આવી હતી. તેની અંદર મુખ્ય કામો ૫ કરવામાં આવ્યા હતા.

૧ પાછલા વર્ષનો રીપોર્ટ સેક્રેટરીઓએ તૈયાર કરેલો બાંચી સંભળાવ્યો તે પસાર કર્યો.

૨ નવા વર્ષના અર્થ માટે વાર્ષિક રૂ. ૬૦૦૦)ની રકમ મંજૂર કરી. કારણ કે વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા વધતી જાય છે.

૩ મેમ્બરો (૨૨) હતા તેમાં (૮) ગૃહસ્થોના નામ વધારવામાં આવ્યા.

૧ ઝવેરી નેમચંદ મેળાપચંદ ૫ શેડ અનુપચંદ મહુકચંદ

૨ ઝવેરી દેવચંદ લાલભાઈ ૬ શા. ભગુભાઈ કૃતેચંદ

૩ ઝવેરી નગીનદાસ કપુરચંદ ૭ શા. વેલજીભાઈ નાથા

૪ ઝવેરી હીરાચંદ મોતીચંદ ૮ શા. હડીશંઘ રતનચંદ

૧ સદરહુ મીટીંગમાં નીચે જણાવેલા ગૃહસ્થો પધાર્યા હતા.

૧ શા. વેણીચંદ સુરચંદ મેસાણા

૫ ઝવેરી ઉજ્જમશી વીરચંદ

૨ શા. કુંવરજી આણંદજી ભાવનગર

૬ ઝવેરી માણેકચંદ ખેતશી

૩ શા. હકમચંદ નયુભાઈ

૭ મારતર રતનચંદ મુળચંદ

૪ શા. ભગુભાઈ કૃતેલચંદ અમદાવાદ

૮ પરી છોટાવાલ ત્રીકમદાસ

અમારો પ્રવાસ.

૧૯૭

૪ શ્રી મુનિશ્રી ઝવેરી મંડળ તરફથી (૩.૧૨.૫) ની માસિક મદદ પાંચ વર્ષ માટે અપવાતનું સુકરર થવાથી તે મંડળનો આભાર માનવાનું કારવાણમાં આવ્યું.

૫ નવા વિદ્યાર્થીઓને બનારસ મોકલતાં પહેલાં તેના શરીર સંબંધી, વાનકુક સંબંધી અને બુદ્ધિ સંબંધી ખાત્રી થવા માટે ત્રણથી છ માસ સુધી મેસાણા પાઠશાળામાં અથવા અન્ય અનુકૂળ સ્થાને રાખવા અને પછી ત્રણે પ્રકારની ચોખ્ખતા જણાવે બનારસ મોકલવા.

ઉપર જણાવેલા કાર્યો કર્યા બાદ મીટીંગ બરખાસ્ત થઈ હતી. ત્યાર બાદ શ્રી મુનિશ્રીમાં મળેલી બીજી જૈન કોન્ફરન્સમાં થયેલા ફરો પૈકી કેળવણી સંબંધી ફરોમાંથી આ ખાતાને સારી રકમ મદદ તરિકે મળવાની આવશ્યકતા જણાવાથી જૈન કોન્ફરન્સના જનરલ સેક્રેટરી સાહેબો તરફ મોકલવાની એક અરજ તૈયાર કરીને તેમાં બધા મેમ્બરોની સહીઓ મંગાવવામાં આવી હતી. તેની અંદર શેઠ વીરચંદલાઈ દીપચંદની સહી થઈને આવતાં તે અરજ જનરલ સેક્રેટરીઓની મુખ્ય ઓફીસ તરફ (મુબઈ) રવાને કરવામાં આવી હતી.

વીરમગામથી વેણીચંદ સુરચંદ સાથે શ્રી મેસાણા જતું થયું. સાં મુનિરાજશ્રી કર્પુરવિજયજી જેઓ પૂરા આત્માર્થી છે અને જેઓ મુનિમંડળને એકત્ર કરવાના ઉત્તમ પ્રયત્નમાં મયેલા છે તેમના દર્શનનો લાભ મળ્યો.

મેસાણા.

આ પણ યાત્રા કરવા લાયક શહેર છે. સાં ૧૦ જૈન મંદિરો છે. તેમાં રોશનતા માર્ગમાં આવેલ એ જૈન મંદિરો કે જે એક કંપાઉન્ડમાં ભેળા છે તે તો બરેબર અપ્રતિમ અને ભવ્ય છે. તે મંદિરો માંહેની મૂર્તિઓના દર્શનથી પરમ આહ્લાદ થાય તેવું છે. અહીં વેણીચંદલાઈના પ્રયાસથી મુનિ રવીસાગરજી જૈન પાઠશાળાનું સ્થાપન ત્રણ વર્ષ થયા કરવામાં આવેલું છે. તેને માટે એક વ્યવસ્થાપક કમીટી, તેને લગતા મુખ્ય મુખ્ય ધારાઓ તથા તે સંબંધમાં બીજી કેટલીક યોજનાઓ ધરી દેવામાં આવી અને તે લાંબા જે જે મેમ્બરો હતા તેમની તથા બહારગામના એ ત્રણ મેમ્બરોની સમક્ષ પસાર કરાવવામાં આવી.

મેસાણાથી બોયણી તરફ જતું થયું. (માગશર સુદિ ૧૫)

૧૯૮

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

ભોયણી.

ભોયણી જો કે અર્ધચીન તીર્થ છે અને તેની ઉત્પત્તિ સુમારે ૩૦ વર્ષથી થયેલી છે પરંતુ આધિષ્ઠાયકની જ્ઞાતિ હોવાથી તેનો મહિમા ઘણો ફેલાયેલો છે. શ્રી મહીનાથજી મહારાજનું દેરાસર ઘણું જ રમણિક બાંધવામાં આવેલું હોવાથી યાત્રાળુઓને તેના દર્શનથી અતિશય આત્સાદ થાય છે. આ તીર્થ આવવા માટે દેરોજ અને કટાસણ વચ્ચે ઘેડડા નામનું નવું સ્ટેશન ખોલવામાં આવ્યું છે. દેરોજ ને કટાસણથી ભોયણી દોઢ ગાઉ થતું હતું ત્યારે અહીંથી તે કરતાં અર્ધ થાય છે, મળુર ગાડી વિગેરે મળી શકે છે. આ તીર્થ ધર્મશાળાની સગવડ બહુ સારી છે. ત્યાંના કારખાનાની સંભાળ અમદાવાદવાળા શેઠ જમનાભાઈ ભગુભાઈ તથા શેઠ સેનાભાઈ સુનીલાલ વિગેરે રાખે છે. તેનો હીશાય નામું ઠામું વિગેરે તપાસતાં વ્યવસ્થા સારી છે. હાલમાં વાર્ષિક આવક સુમારે ૩.૩૫૦૦૦) ની છે અને વાર્ષિક ખર્ચ સુમારે ૩.૭૦૦૦) નો છે. દેરાસરજીનું કામ ચાલતુંજ છે. ઉપરાંત જીર્ણોદ્ધાર ખાતે અહીંથી સારો ખર્ચ કરવામાં આવે છે. શ્રી રાંખલપુર, રાંતોજ વિગેરે અનેક ગામોના જીર્ણ મંદિરોના જીર્ણોદ્ધારમાં આજ સુધી સુમારે અટીલાખ રૂપીઆ ખર્ચાણા છે અને અહીંના દેરાસરજીમાં દોઢલાખ ઉપરાંત ખર્ચવામાં આવ્યા છે. સીલક દોઢલાખ રૂપીઆ લગભગ છે તેનો મોટો ભાગ પ્રેમીસરી લોનમાં રોકવામાં આવેલો છે. સરવૈયાં વિગેરે તૈયાર રાખવામાં આવે છે અને ઉધરાણી સંબંધી કામ પણ સુસ્ત નથી તેમ હાંખી રકમ ઉધરાણીમાં રોકાતી પણ નથી. આ કારખાનામાં મુનિમ તરીકે બાપુ ગીરધારીલાલજી ઘણા વર્ષથી કામ કરે છે. તેઓ કર્મચંદના તથા દ્રવ્યાનુયોગના પણ સારા અભ્યાસી છે. આ તીર્થની યાત્રાનો લાભ દર વર્ષ લેવા ઇચ્છા થયા કરે તેવું છે.

ભોયણી તીર્થની યાત્રાનો લાભ લીધા બાદ શ્રી રાંખેશ્વરજીના અતી પ્રાચીન તીર્થની યાત્રાનો લાભ લેવાની ઇચ્છા થતાં શ્રી વીરમગામથી બેલ માડીમાં તે તરફ જવું થયું.

રાંખેશ્વરજી.

આ ઘણું પ્રાચીન તીર્થ છે. અહીં આવવા માટે રાંખેશ્વરપુર, પાટણ, ભોયણી, વીરમગામ અને પાટડીથી જુદા જુદા રસ્તા છે. બંનેથી લગભગ ૨૦ ગાઉ થાય છે. પાટડીથી ૧૫ ગાઉ થાય છે. ભોયણીથી બતારને મા-

અમારો પ્રવાસ.

૧૯૮

ગંમાં શંખપુર અને રાંતોજની યાત્રાનો લાભ મળે છે. વીરમગામથી જંગલ માંડલ રસ્તે જાય અને પાટડી દસાડા રસ્તે આવે તો માંડલ, પંચાસર, વડગામ, દસાડા, પાટડી, ઉપરીઆળા અને ગોરૈયાની યાત્રાનો લાભ મળી શકે છે. અમે એ રસ્તો પસંદ કરી વીરમગામથી પ્રથમ માંડલ ગયા, ત્યાં ૩ દેસસર છે. તેના દર્શનનો લાભ લીધો. તેમજ પંચાસર શ્રી સિદ્ધિ-વિજયજી ત્યાં હોવાથી તેમના દર્શનનો લાભ પણ મળ્યો. ત્યાંથી પંચાસર જઈને રાત રહ્યા. ત્યાં જીનું મંદીર બહુ નીચાણમાં પડી જવાથી તેમાંથી પ્રભુને ઉશ્ચાપીને એક મકાનમાં પ્રાહુણ તરિકે પધરાવ્યા છે. નવું મંદિર બંધાય છે. પંચાસરથી પ્રાતઃકાળમાં નીકળી ત્રણ કલાકમાં શ્રી શંખેશ્વરજી પહોંચ્યા.

આ તીર્થ ઘણું પ્રાચીન છે, જીનું મંદિર જીણું થવાથી નવું મંદિર બાવન જિનાલયવાળું બેડી બાંધણીનું બંધાવી તેમાં શ્રી શંખેશ્વર પાર્શ્વનાથજીને પધરાવેલા છે. આ બિંબ ગમ્ધ ચોવીશીમાં દામોદર નામના તીર્થાધિનાથના શાસનમાં તેમના ઉપદેશથી પોતાના નિર્વાણના કારણભૂત શ્રી પાર્શ્વનાથજીને જાણી અશાડી નામના આવકે ભરાવેલા છે. જેને અસંખ્યાતો કાળ થઈ ગયેલ હોવા છતાં દેન સદાયથો તે બિંબ અસારસુધી વિદ્યમાન રહેલા છે. ધરજેંદ્રે પોતાના ભુવનમાં ઘણા કાળ પર્વત તેની પૂજા ભક્તિ કરેલી છે. શ્રી નેમિનાથ ભગવંતના ગૃહસ્થાવાસમાં જરાસંધ પ્રતિવાસુદેવ સાથે કૃષ્ણ વાસુદેવના યુદ્ધમાં જ્યારે જરાસંધે કૃષ્ણના લશ્કર ઉપર જરા મુકી અને સર્વ સૈન્ય જરાથી પરાભવ પામેલાની જોતું વૃદ્ધ થઈ ગયું, હથીયારો લાથમાંથી પડી ગયા, ત્યારે કૃષ્ણે તેના નિવારણનો ઉપાય શ્રી નેમિનાથને પુછ્યો, એટલે તેમણે ધરજેંદ્ર પાસેથી શ્રી પાર્શ્વનાથજીના બિંબનું ન્હવણ જળ મંગાવી છાંટવાનું બતાવ્યું. કૃષ્ણે અક્રમ્તો તપ કરી ધરજેંદ્રને આરાધ્યા. ધરજેંદ્રે પ્રગટ થઈ કારણ પુછતાં પાર્શ્વનાથજીના ન્હવણ જળની માગણી કરી. ધરજેંદ્રે કહ્યું કે ‘તમારી પાસે પ્રગટપણે શ્રી નેમિનાથ તીર્થેકર છતાં તમારે ન્હવણ જળની શી જરૂર પડી?’ પછી કૃષ્ણની માગણીથી ધરજેંદ્રે પાર્શ્વનાથજીની પ્રતિમાજી ત્યાં લાવી આપી. તેનું ન્હવણ જળ છાંટવાથી જરા રાક્ષસી નાશ્યુદ થઈ ગઈ, તેથી હર્ષ પામી કૃષ્ણે શંખ પૂર્યો. તે ઉપરથી તે પ્રતિમાનું નામ શંખેશ્વર પાર્શ્વનાથ પડ્યું. ત્યાં કૃષ્ણે એક સંહાર તેજ નામથી વસાવ્યું. અત્યારે શંખેશ્વર ગામ છે તે તેજ

૨૭૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

સ્થાનકે છે કે નહીં તે ચોક્કસ કહી શકાતું નથી પણ પ્રતિમાજી તો તેજ છે એવો નિર્ણય છે.

આ બિંબ જીર્ણ હોવાથી તેને વારંવાર લેપ કરાવવામાં આવે છે. હાલમાં લેપ કરનાર કારીગર બહુજી હુંશિયાર મળેલો હોવાથી પ્રતિમાજી એવા તો અદ્ભુત શોભે છે કે તેનું વર્ણન થઈ શકે એમ નથી. આ તીર્થની યાત્રા કરવાની અમે સર્વે જૈન બધુઓને ખાસ ભલામણ કરીએ છીએ. અહીંની યાત્રા કરતાં અવશ્ય પરમ આદર્યા થાય તેમ છે. દેરાસરજી પણ બહુજી ભવ્ય, વિશાળ અને સુશોભિત છે. તેના ગઢની બહાર ફરતી ધર્મ જ્ઞાણા છે. યાત્રાળુઓને રહેવાની સારી સગવડ છે.

અહીંના કારખાનાનો વહીવટ ધણી વર્ષથી શ્રી રાધણપુરવાળા શેઠ શીરચંદ સાંકળચંદ કરતા હતા. તેમણે તેમના વહીવટમાં બહુજી ગોટાળો કર્યો છે. સાંધી રાધનપુર જે દ્રવ્ય લઈ જવામાં આવ્યું તેનું નામુંન માંડ્યું નથી. રાધનપુરથી મોકલવામાં આવ્યું તે કારખાનાના સોપડામાં પોતાના નામપર જમે કર્યું છે. વહીવટ સોંપી દેવાનું કહેતાં કહેતાં પોતે કાળ ધર્મ પામી ગયા પણ તેની સીલક જે પોતાના કબજામાં રાધનપુર ખાતે છે તે સોંપી નથી. તેમના પુત્રાદિ કુટુંબીઓને અમારી ખાસ ભલામણ છે કે તેમણે પોતાના કુટુંબને આ કલંકથી મુક્ત કરવું.

હાલમાં સુમારે બે વર્ષથી આ તીર્થનું કારખાનું અમદાવાદ ખાતે સોંપવામાં આવ્યું છે. સ્થાનથી તેની વ્યવસ્થા બહુ સારી આવે છે. બોયણી તીર્થ સાથે આ તીર્થના કામકાજનું ઘણું ખર્ચ નેંગણ કરી દીધું છે. કામકાજની પદ્ધતિ પણ તે પ્રમાણેજ જણાય છે. આ તીર્થ આવવા માટે ગાડી રસ્તો રંગાઉ જેટલો હોવાથી અને રેલવે થતાં બેઠા ગાડીમાં બેસવાનું કાયરપણું થઈ જવાથી યાત્રાળુઓની સંખ્યા બહુજી ઓછી થઈ ગઈ છે. પણ જૈન યાત્રાળુને તેમ કરવું ઘટીત નથી. પ્રાચે ‘વિશેષ કદ્દ ત્યાં વિશેષ લાભ’ હોય છે એમ સમજવું. અહીં હાલમાં વાર્ષિક હિપજ સુમારે પાંચ હજાર રૂપિયાની છે. ખર્ચના સંબંધમાં નવી વ્યવસ્થા થયા પછી નકામો અને વધારા પડતો ખર્ચ નીકળી જવાથી બે હજાર લગભગનો ખર્ચ રાખવામાં આવ્યો છે. અહીંની નામા સંબંધી બધી વ્યવસ્થા તપાસતાં હાલમાં સંતોષકારક સ્થિતિ છે.

અમારો પ્રવાસ.

૨૦૧

અહીં પ્રથમ દેરાસરની અંદરના બંડાર વિગેરેમાં કેટલોક લાગો પૂજા-રીઝોનો હતો. તે નવી વ્યવસ્થા થતાં તેમનું મન મનાવીને કાઢી નાખવામાં આવ્યો છે. પૂજારીઓ પગારદાર રાખવામાં આવ્યા છે અને તમામ ઉપજ બંડાર ખાતેજ જાય છે. આ પ્રમાણે જ્યાં જ્યાં પૂજારીઓનો કાંઈ પણ લાગો હોય ત્યાં ત્યાં તેનો લાગો અળસાવી તેમને પગારદાર રાખવાની રીતી દાખલ કરવાની આવશ્યકતા છે. આવા લાગા વિગેરેના કારણથી આ ગળ ઉપર તેઓ હકદાર થઈ પડે છે. તે વખતે તેમને અળસાવરા તે જહુ ભારે થઈ પડે છે. શ્રી અંતરિક્ષ પાર્શ્વનાથજીના સંબંધમાં બનેલો તાનને દાખલોજ તેને માટે ધડો લેવા યોગ્ય છે. તેમજ પાલીતાણામાં શત્રુંઘ્ય તીર્થે ભાટ લોકો તરફથી જે ઉપદ્રવ સહન કરવો પડે છે તેનું પણ તેજ કારણ છે માટે જ્યાં જ્યાં એવા લાગા હોય ત્યાં ત્યાં હરેક પ્રકારે અળસાવવાની જૈન યજ્ઞો પ્રત્યે અમારો ખાસ ભક્તિમય છે.

શ્રી સંમેશ્વરજી મહા તીર્થની યાત્રાને લાભ ત્રણ પાંચ વળતાં વડગામ દર્શન કરી દસાડે રાત રહી બીજે દિવસે પાટડી દર્શન કરી ઉપરીઆળે આવ્યા.

ઉપરીયાળા.

ઉપરીયાળા પણ એક તીર્થ છે ત્યાં નાનું પણ રમણિક દેરાસર છે અને તેને લગતી મોટી ધર્મશાળા છે. આ દેહેરાસરજીમાં પ્રતિષ્ઠા સંવત ૧૯૪૪ ના માહ શુદ્ધિ ૧૩ શે કરવામાં આવી છે; પણ તેમાં પદ્મરાવેલાજિન વિં એ સંવત ૧૯૪૯ ના વૈશાક શુદ્ધિ ૧૫ મે ભૂમિમાથી નીકળ્યા છે. ભોયણી તીર્થ થયા અગાઉ આ તીર્થનો મહિમા વધારે વિસ્તરેલો હતો અને યાત્રાગુ પણ અહીં પુષ્કળ આવતા હતા. દેરાસરજીમાં મૂળ નાટકજી શ્રી આદિ-શ્વર ભગવાન છે અને તેમની બે બાજુએ શ્રી શાન્તિનાથજી અને શ્રી પાર્શ્વનાથજી છે. ત્રણે બિંબ સુવર્ણ સરખા રકત વર્ણના છે. ખડ્ગ સુક્રમળ તે સુદર છે. દર્શન કરતાં પરમ આનંદ ઉત્પન્ન થાય છે. એથા બિંબ શ્રી નેમિનાથજીના સ્વામ વર્ણનાળા છે. તેની બેઠકનો ભાગ જરા ખસિત છે. ચારે બિંબ સંપ્રતિજાળના ભરાવેલા છે. પ્રતિમાજી નીકળ્યામાઠ

૨૦૨

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

અનેક પ્રકારના ચમત્કારો જણાયેલા છે. યાત્રાળુઓની ઉપજ્ઞથી સુમારે ૩. ૨,૦૦૦૦૦) ઉપજેલા તેનું શિખરઅંધ દેરાસર બંધાવવામાં આવ્યું છે.

આ તીર્થનો વહોવટ પ્રથમ બ્રહ્મણવાળા કરતા હતા પણ તેની સંભાળ બરાબર નહીં જણાવાથી સુનિરાજ શ્રી ધર્મવિજયજીએ તેની સંભાળ માટે શ્રી વીરમગામ નિવાસીઓની એક ટોળી (કમીટી) મુકરર કરી છે. તેઓ બહુ સારી રીતે સંભાળ રાખે છે. હાલમાં કામ ઘણું દીપ્તું છે. સદરહુ ટોળીવાળાઓ દરપૂર્ણિમાએ ઘણું કરીને ત્યાં દર્શનાર્થે જાય છે. આનુબાનુના માંડલ, પાટડી, બ્રહ્મણ વિગેરે ગામોવાળાને પણ દરવર્ષે એકવાર જરૂર આવવાનો નિયમ આપવામાં આવ્યો છે આ તીર્થના સંબંધમાં સુનિરાજ શ્રી ધર્મવિજયજીએ ઘણો પ્રશંસા પાત્ર પ્રયાસ કરેલો છે. દ્વાગણુ શુદ્ધિ ૮ નો મેળો મુકરર કરવામાં આવ્યો છે તે ઉપર દરવર્ષે સુમારે બે હજાર માણસો એકઠું થાય છે અને આંગી પૂજા સ્નાનિ વાત્સલ્ય વિગેરે થાય છે.

ઉપરીઆળા વીરમગામથી માત્ર ૬ ગાઉ થાય છે. માર્ગમાં બે ગામ આવે છે તેમાં ગોરૈયા નામના ગામમાં દેરાસર પણ છે. જીંને રસ્તો રેલવે રસ્તે વીરમગામથી ઝુંડ રોશને ઉતરીને જવાનો છે. ઝુંડની રેલ શી ૦)ના છે. ઝુંડથી ઉપરીઆળા માત્ર ગાઉ લગમગ થાય છે. આ તીર્થની યાત્રાનો લાભ લેવા માટે અમારી ખાસ વિનયિત છે.

અમે એ તીર્થની યાત્રા પૂજનો લાભ લઈ માર્ગમાં ગોરૈયા ગામે દર્શન કરી વીરમગામ આવ્યા. અતે ત્યાંથી માર્ગમાં રોકાતાં રોકાતાં ભાવનગર આવ્યા.

મરડી જેવા દુઃખકારક સમયમાં મરડીવાળું સ્થળ મુકી દેવાની જ્યારે ખાસ આવશ્યકતા સિદ્ધ થઈ મુકી છે ત્યારે તેવે પ્રસંગે આવા અનેક તીર્થોનો યાત્રાનો લાભ લેવાની તક ભૂલી જવા જેવું નથી.

ધર્મજી,

भुनिज्जाने रेलमां बेसवा स'अ'धी लेखने प्रत्युत्तर. २०३

मुनिज्जने रेलमां बेसी शकाय एवी मत- लवना जैन पत्रमां आवेला लेखनो प्रत्युत्तर.

“ विज्ञप्ति ”

सर्व सज्जन पुरुषोंको ज्ञात होवे कि “ जैनपत्र ” में कितने ही अंकोंमें इस विषयिक लेख आरहे थे, बल्कि एक दफा जैन पत्रने एक शखसको जवाबभी दे दिया थाकि, इस विषयको अधिक चर्चना हम अच्छा नहीं समझते हैं. ऐसे जवाब देकर उसका लेख अपने पत्रमें नहीं लिया. पुनः अग्रीम अंकमें इसही बाबतका लेख आया. वोह खबर नहीं जिसको जवाब दे दिया था उसीका लेखथा, या किसी अन्यका, सो तो वोह आपही जाने. इस समय तक इस बाबत कोई अधिक ख्याल करनेकी आवश्यकता नहीं देखी गईथी, परंतु जब जैनपत्रका २२ मा अंक देखा तो दिलमें जरूर जोश पैदा हो गयाकि “ जैनपत्र ” जैनकी तरकी करनेका बेशक दावा करता है परंतु किसी किसी बातमें पक्षपातभी करता होवेगा ? अन्यथा २२ के अंकमें जो कुछ अपूर्व ज्ञान रैलके विहार बाबत छपा है न छापता. आपही बात ठंडी पड़ जाती. परंतु एकको मना करदेनी और एकको मना नहीं करनी यह न्याय क्या जाने न्यायरत्नके अकलके फव्वारों-मे से कोई फव्वारा तो नहीं छूट गया है ? अस्तु ! मेरातो अधिकतर ख्याल इस बारेमें लेखनी उठानेका इसी खातर होया कि २२ के अंकमें कइएक महात्माओंके नाम लेकर भोले जीवोंको धोखा दिया गया है उसका निराकरण होजावे. तथा जिस गुरुकी आज्ञामे बाहिर होकर अपने छंदे एकाकी विहार करके ज-

२०४

श्री वैतथ्य प्रदीपः

नकी निंदा छपवानेसे अपने आपको नुकसान होता देखकर अब उन्हीं गुरु महाराजके शिष्यसे अपने आपको खोटा मशहूर कर रहा है, सो मालूम हो जावे कि अमुक शख्स संघाड़ेसे बाहिर है। इस वास्ते इसको महाराज श्री १००८ श्रीमद्विजयानंद सूरि (आत्मारामजी) महाराजका शिष्य मानना ऐसा है, जैसा कि कूलबालकको निजगुरुका शिष्य मानना ? अगर यह महाराजजी साहिबका शिष्य है तो श्री महाराजजी साहिबके अन्य शिष्योंकी तरह क्यों नहीं विचरता है ? तथा विद्यमान सूरि महाराजको क्यों नहीं कबूल करता है ? जेकर करता है तो श्री १००८ श्री कमल विजय सूरि महाराजजी इस बातको प्रसिद्ध करवा दें कि अमुक शख्स हमारी आज्ञामें है, इसको अब बाहिर नहीं समझना। जब तक यह बात न होवे तब तक चाहे कितनाही अपने आपको गुरु महाराजका भक्त जाहिर करे सज्जन पुरुष इस बातको कभी न मंजूर करे। इतना लिखनेका सबब यह है कि यह अपने आपको उन महात्माका नाम लेकर प्रसिद्ध करना चाहता है, और भोले लोक समझ जाते हैं कि यह महाराज श्री आत्मारामजी आनंद विजयजीका शिष्य है तो जो कुछ कहता है ठीक ही है। सो आज पीछे सबको ज्ञात होजावेगा कि यह श्री महाराजजी साहिबका शिष्य नहीं है। क्योंकि चौदह वर्ष होगये इसको श्री महाराजजी साहिबने अपने समुदायमें अलग कर दिया है। इस वास्ते इसके किये किसी अनुचित कार्यका बट्टा महाराज श्री आत्मारामजी के, या उनके किसी साधुके जुमे हरगीज नहीं समझना।

विशेष महाराज श्री आत्मारामजीके बारेमें भी अंक २२ में थोड़ीसी लेखनी गंदी करी है उसके निराकरण वास्तेभी यह

भुनिञ्जाने देसभां भेसया स'अ'धी लेखनेा प्रत्युत्तर. २०५

प्रयास फलीभूत समझा जाता है। साथमें इस लेख के लिखनेसे कितनेक साधु तथा श्रावकों की प्रेरणाभी सफलताको प्राप्त हुई समझी जाती है। इति दिक् किम्बहुना आत्मारथिपुरुष समुदायेषु ॥

श्रासंघका दास—

मुनि वल्लभ विजय

अंबालाशहर—पंजाब—

॥ ॐ ॥

नमःश्रीपरमात्मने

“चतुर्विध श्री जैन संघसे प्रार्थना”

रविवार ता. १३ सितंबर १९०३ अंक २२ के जैनपत्रमें [न्यायलीन मुनिरत्नोको रैलमे बैठनेका खुलासा] इस हैडिंगका एक आर्टिकल मेरे देखनेमें आया। सख्त अफशोस हुआ कि देखो जगतमें कैसे कैसे विचित्र अभिप्रायके मतलबी जीव हैं जोकि शास्त्रोंको खींच खांचके अपनेही मतलबकी सिद्धि वास्ते शस्त्र रूप बनादेते हैं। यद्यपि मैं जानता हूं कि इस शख्सको हित शिक्षा फलदायी नहीं होवेगी और न इसने किसीका कहना मानना भी है क्योंकि जब जिस गुरुकी ओटमें अपने आपको मशहूर करना चाहता है उसी गुरुकी हित शिक्षा मानी नहीं उनकी ही आज्ञा मंजूर न करी तो मेरे सरीखेकी बात कौन मंजूर करता है? यह—भि निश्चय प्रायः है कि इस लेखको देखकर मेरे विषयमें अपनी लेखनी उठावेगा परंतु इस बातकी मुझे कोई परवाह नहीं है क्यों—

२०६

श्री जैनधर्म प्रकाश.

कि जब यह अपने परमोपकारी सद्गुरुकी निंदा लिख चुका है तो मैं किस गिनतिमें हूं ?

महाराज श्री १००८ श्रीमद्विजयानंदमूरि (आत्मारामजी) महाराजकी बाबत जो कुछ कर्चूतें इसने करी हैं गुजरात, काठी-यावाड, मारवाड, पंजाब और बंगालादि देशोंके श्रावक लोक प्रायः सर्व जानते हैं और अहमदाबाद, जयपुर, लखर, आग्रा, कलकत्ता वगैरह ठिकाने जो कुछ उपकार किया है वहांके लोक प्रायः जानतेही हैं अगर नहीं भी जानते हैं तो बोह करने वाला खुद आपतो जानताही है. इसीवास्ते जबसे श्रीमहाराज श्री १००८ श्रीमद्विजयानंदमूरि आत्मारामजी महाराजने इसको अपने समुदायसे पृथक् करादया है तबसे इसके साथ कोई प्रकारका व्यवहार नहीं रखा गया है. सत्य है “ जाना नहीं जिस गाम क्या लेना उसका नाम ” अपने छंदे कोई मरजीमें आवे सो करे उसको कौन रोक सकता है ? बस शिरपर किसीका अंकुश न रहा जो दिलमें आया कर लिया अपने मतलबको सिद्ध करने वास्ते कहींका पाठ कहीं जोड़ दिया नीतिका वचन है कि अर्थी ? (मतलबी) पुरुष दोषको नहीं देखता है—यतः—

न पश्यति हि जात्यंधः । कामांधो नैव पश्यति ॥

न पश्यति मदोन्मत्तो । दोषमर्थी ? न पश्यति ॥ १ ॥

तात्पर्य इस श्लोकका यह है कि—अंधा, कामी, मदोन्मत्त और मतलबी ये चार शखस दोषको नहीं देखते हैं. इसी तरह न्यायरत्न बड़े बड़े पुरुषोंके नाम लेकर उनकी आड़में अपना जारी किया नया कानून प्राचीन सिद्ध करनेका धोखा दे रहा है परंतु इस धोखेमें बिना उनके रागी मतलबीयोंके और कोईभी नहीं आवेगा. खूब याद रखना कि बिना कुल साधु और श्री-

भुनिज्जाने रेलभां जेसवा स'अ'धी लेजने। प्रत्युत्तर. २०७

संघके मंजूर किये अकेलेके स्वच्छंदतासे निकाले कानूनको सर्वत्र सर्वथा मान्यता न होगी.

मेरा इरादा वादानुवादमें उतरनेका नहीं है किंतु फकत न्याय-रत्नके लिखे नामोंसे कितनेकका संक्षेपसे यथास्थित व्यान लिखनेका है, जिससे चतुर्विध श्रीसंघको जाहिर होजावेगा कि इसमें सत्य सत्य बात क्या है और न्याय रत्नने किस तर्फ खींच ली है.

प्रथमतो तीर्थंकर श्रीमहावीर स्वामी, श्रीमुनिसुव्रत स्वामी, तथा श्री विश्वकुमारमुनि, श्रीस्थुलभद्रस्वामी, श्रीवज्रस्वामी वगैरहके दृष्टांत दिये हैं सो वोह तो आगमव्यवहारी थे० उन्होंने जो काम किया सो औरोंनेभी करना यह जैनशास्त्रकी शैलि नहीं है किंतु उन्होंने जो आज्ञा फरमाइ उसका पालन करना औरोंका जरूरी फरज है यह जैन शैलि है. विश्वकुमारने जो काम किया सो कैसे मौक्येपर आकर किया है उसका दृष्टांत प्रायः सबको रोशन है. क्या रैलमे सवार होनेके वास्ते कोई ऐसा मौक्या आवना है ?

श्रीवज्रस्वामीके नामसे धोखा देना यहभी बिहुंदा काम है. श्रीआवश्यकसूत्रकी श्रीहरिभद्र सूरि महाराज विरचित् टीकामें लिखा है कि—

जो साधु शतिल विहारी हो जाते हैं वोह शुभ ठिकाने जानेको असमर्थ होने से ऐसे कहने लग जाते हैं कि सांप्रत कालमें जो हमने अंगीकार किया है सोही ठीक है इस बातपर दृष्टांत देते हैं ॥ यथा कोई सार्थ कहीं कहीं थोडा २ पानी और थोड़ी २ वृक्षकी छायावाले रस्तेमें प्राप्त हुआ वहां कितनेक आदमी थके हुए विरली विरली छायामें ऐसे वैसेही पानीमें प्रतिबद्ध हो-

२०८

श्री जैनधर्म प्रकाश.

कर रहने लगे और औरोंको बुलाने लगे कि यहां यही प्रधान है उस सार्थमें कितनेही पुरुषोंने यह बात सुनी और कितनेहीने नहीं सुनी जिन्होंने सुनी वोह क्षुधा तृषाके भागी हुए और जिन्होंने नहीं सुनी वोह शीघ्रही अप्रतिवद्ध होकर रस्तेको लंघके शीतल पानी और छायाके भागी हुए । जैसे वोह पुरुष सीदाए गये वैसे पासत्थादिक जानने. और जैसे वोह पार लंघ गये वैसे साधु जानने ॥ श्रीआवश्यक सूत्रका पाठ यहैहै—

जे जत्थ जदा भग्ना । उदासं ते परं अविदंता ॥ गंतुं तत्थ वयंता । इमं पहाणंति घोसंति ॥ ॥ व्याख्या ॥ ये साधवः शीतलविहारिणः यत्रानित्यवासादौ यदा यस्मिन् काले भग्ना निर्विन्नाः अवकाशस्थानं ते परं अन्यत् अविदंतत्ति अलभमानाः गंतुं तत्र शोभने स्थाने अशक्नुवन्तः किं कुर्वन्ति इमं पहाणंति घोसंति यदस्माभिरंगीकृतं सांप्रत कालमाश्रित्येदमेव प्रधानं इत्येवं घोषयन्ति ॥ दिट्ठंतो इत्थ सत्थेण । जहा कोइ सत्थो पविरलो दकरुखच्छायं अद्धाणं पवत्तो तत्थ केइ पुरिसा परिस्तंता पविरलासु छायासु जेहिवा तेहिवा पाणिण्डि पडिबद्धा अच्छंति अण्णेय सदावेति इह इमं चेव पहाणंति तंमि सत्थे केइ पुरिसा सुणेंति केइ न सुणेंति जे सुणेंति ते लुहातण्हा इयाणं आभागी जाया जे न सुणेंति ते खिप्पामेव अप्पडिबद्धा अद्धाण सीसं गंतुं उदगस्स सीतलस्स छायाणं च आभाणिणो जाया जहा ते पुरिसा विसीयंति तहा पासत्थादी जहा तेणिच्छिण्णा तहा साहू ॥

वज्रस्वामीका अवलंबन लेनेके वास्ते न्यायरत्नने लिखाहै कि “ वज्रस्वामी धर्मकी तरकीके लिये फूलोंका विमान भरकर क्यों लाये ? क्या मुनियोंको वनस्पतिका संघटा करना लाजिम था ?” इस कहनेका तात्पर्य यह मालूम होताहै कि जैसे वज्रस्वामी फू-

भुनिआने रेलभां भेसवा संभंधी लेअने। प्रत्युत्तर. २०६

लौको ले आये ऐसे मैं रैलकी सवारी करताहू परंतु इस बातका उत्तर शास्त्रकारने आप श्री आवश्यक सूत्रमें दियाहै देखो—

श्री आवश्यक सूत्रमें लिखाहै कि—मंदधर्मी श्रीवज्रस्वामीकी निश्रा करके अकृत्य असंयम सेवन करतेहैं परंतु वोह मंदबुद्धि श्रीवज्रस्वामीका आलंबन लेते हुए यह नहीं देखतेहैं कि वोह मौक्या केसा था ? उस दिव्य दूताके करनेसे बौद्धोंकी अपभ्राजना हुई, स्वतीर्थकी महिमा हुई और श्रावकोंकी वत्सलता हुई इन बातोंही तो आलंबन गिनते हुए गिनती ही नहीं करतेहैं फकत फूलों का लानाही गिनतीमें गिनतेहैं॥ श्री आवश्यक सूत्रका पाठ यहहै॥

चेइय कुळ गणसंघे । अण्णंवा किंचि काऊ निस्साणं ॥ अ-
हवावि अज्जवइरं । तो सेवती अकरणिज्जं ॥ व्याख्या ॥ चैत्यकुलग
णसंघं अन्यद्वा किंचिदपुष्टमव्यवच्छिद्यदि कृत्वा निश्रां कृत्वा
लंबन मित्यर्थः। कथं नास्ति कश्चिदिह चैत्यादि प्रतिजागरकः। अतोऽ
स्माभिरसंयमो गीकृतः। माभूच्चैत्यादिव्यवच्छेद इति । अथवाध्याय
वैरं कृत्वा निश्रां ततः सेवते अकृत्यं असंयमं मंदधर्मा इति गाथार्थः।

चेइयपूया कि वइरसामिणा भुणियपुच्च सारेण । न कया
पुरियाए ततो मोखखंमं तावि ताहूणं ॥ व्याख्या ॥ अक्षरार्थः सु-
गमः भावार्थः कथानकादयमेवस्तच्चायः कथितमेव । तत्र वैरस्वा-
मिनमालंबनं कुर्वाणा इदं नेक्षते मदाधियः किमिलाह ॥ ओभावणं
परेसि । सतिथ्यप्रावणं न वच्छल्लं ॥ न सणंति गणे माणा ।
पुव्वुच्चिय पुप्फ महिमं च ॥ दारं ॥ व्याख्या ॥ अपभ्राजना लां
छता परेषां शाक्मानां स्वदीर्घोद्भावनं च दिव्य पूजाकरणेन त-
था वात्सल्यं श्रावकाणामितन्नगणयंत्यालंबनानि गणयंतः संतः
तथा पुव्वावचिय पुप्फमहिमानं च गणयंतीति पूर्ववचितैः प्रा
गृहीतैः पुष्पैः कुसुमैः महिमा यात्रा तामिति गाथार्थः ॥

२१०

श्री जैनधर्म प्रकाश.

पूर्वोक्त श्री आवश्यक सूत्रके पाठसे सुझावचकट्टंदको साफ साफ जाहिर होजावेगा कि न्यायरत्नका निजकार्यकी सिद्धिके वास्ते कितना बड़ा भारी सूत्रविरुद्ध विचार हो रहा है ? ओर वोह अनजान लोकोंको किस कदर अपनी मनः कल्पित रैलकी जालमें फसानेकी चालाकी दिखाता है ! !

न्यायरत्न—कालिकाचार्य धर्मके लिये गर्दभिल्ल राजाके सामने लडाईमें सामिल हुवे क्या तुमारे हिसाबसे मुनियोंको लडाई में सामिल होना लाजिम था ? इस प्रकारकी धमकी देकर अपना रैलमें बैठना सिद्ध करना चाहता है परंतु कालिकाचार्यने जैसे लाचार होकर यह काम किया और इस कामका आखीरी नतीजा क्या निकला जिसका कोई ब्यान नहीं दिया. सिर्फ लोकोंको धोखेमें डालनेके लिये लिखमारा कि कालिकाचार्यने लडाई करी क्या कालिकाचार्यके लिये धर्मकृत्यकी बराबरी न्यायरत्न कर सकताहै ? हरगिज नहीं बराबरी तो क्या करनी है मगर लक्ष क्या कोटी हिस्सेकी भी तुलना नहीं कर सकताहै. कालिकाचार्य तो युग प्रधान, जिनशासनके प्रभावक, सर्व संघमें मान्य, परम पूज्य होगए जिसकी प्रवृत्त करी चौथकी संवत्सरी अद्यापि जिन शासनमें मानी जाती है. तथा जिनके वारेमें इंद्रके पूलनेसे महा विदेह क्षेत्रमें श्रीसीमंधर स्वामीने अपने मुखसे फरमाया कि हे इंद्र ! इस समय भी भरतक्षेत्रमें जैसे मैंने सूक्ष्म निगोदका स्वरूप कथन कराहै ऐसे ही कथन करने वाला कालिकाचार्य है. सोपाठ यहहै तं सोऊण सुरिंदो । विम्बिहय उण्फुल्लौयणो एवं ॥ सिरि कयकयं जलिउडो । जंपइ परमेण विणएण ॥ भयवं भारहवासे । इय सुहूम निगोयवणणं जाउं ॥ किं मुणइ सोवि संपइ । निरति एक् दूकमाकाले ॥ तो भणइ किणो । सुरवइ कालयसूरि निगोय वरकाणं ॥ भरहंमि मुणइ सज्जवि । जह वरकायं मए तुम्ह ॥

मुनिज्योने देलभां जेसया स'म'धी लेखनो प्रत्युत्तर. २११

पाठकवृंद ! जरा ख्याल करना चाहिये कि जिसकी तारीफ साक्षात् तीर्थंकर भगवान् ने समवसरणके बीच द्वादश पर्षदाके आगे करी उनकी बराबरी जिसमे सम्यक्त्वकी भी भजना है किसी कदरभी कर सकता है ? नहीं कदापि नहीं. श्री उपदेश मालामें लिखा है कि—स्वच्छंदपने चलनेवाला और गच्छको छोड़कर एकला रहनेवाला ऐसा जो साधु उसको धर्मकी प्राप्ति कहाँसे होवे ? अपितु न होवे. एकेला साधु क्या तप वगैरह कर सकता है ? अपितु नहीं कर सकता है. अथवा एकेला साधु अकार्यको परिहरनेमें कैसे समर्थ होवे ? कदापि न होवे. पाठ यह है—

इकस्स कओ धम्मो । सच्छंदमइ गइप्पयारस्स ॥

किंवा करेइ इको । परिहरिउं कहमकशंवा ॥ १.१६ ॥

तथा उपाध्यायजी श्री श्री १०८ श्री मद्यशोविजयजी महाराज कृत ३९० गाथाके स्तवनमेंभी लिखा है कि—

एकाकीने स्त्री रिपु श्वानतणो उपघात ।

भिक्षानी न विशुद्धि महाव्रतनो पण घात ॥

एकाकी सच्छंदपणे नवि पामे धर्म ।

नवि पामे पृच्छादिक विण ते प्रवचन मर्म ॥ ७ ॥

इसका अर्थ जैसा श्री १०८ श्री पद्मविजयजी महाराजने लिखा है वैसाही यहां लिखा जाता है.

अर्थ—जे एकाकी विहार करे तेने स्त्रीनो तथा रिपु के० शत्रुनो अने श्वान के० कुतरानो उपघात थाय तथा भिक्षा पण दोष सहित लिये तो तेने कोण निषेध करे माटे भिक्षानी शुद्धि पण न रहे तथा महाव्रतनो पण अनुक्रमे घात थाय ॥ गाथा ॥

दुष्ट पमुसाण सावय इच्छीभिरुखाइ दोस दुल्लिओ ।

२१२

श्री धैर्यधर्म प्रकाश.

वयघाइ धम्मघाइ तम्हा रम्मो न एगागी ॥ १ ॥

इति पिंडनिर्युक्तौ-तथा ॥

एगागियस्स दोसा इच्छीसाणे तद्देव पडिणीए ।

भिख विसोहि महव्वय तम्हा स विइज्जए गमणं ॥ १ ॥

इति धर्मरत्नवृत्तौ ॥

जे एकाकी विहार करे ते स्वच्छंदपण विचरे पोताने मते उपज्युं ते सखें पण गुरु आज्ञानी अपेक्षा न रहे. ते माटे जे स्वमति कल्पनावंत ते धर्म न पामे-यतः-

इक्कस्स कओ धम्मो सच्छंदमइगइप्पयारस्स ॥ इत्युपदेशमालायाम् ॥ तथा जे एकाकी होय ते पृच्छा के० वांचना पृच्छनादिक ते पण गुरु विना न पामे अने ते विना प्रवचन के० सिद्धांत तेनो मर्म जे रहस्य ते केम पामे-यतः-

कत्तो सुत्तत्थागम पडिपुच्छणनोयणा वा इक्कस्स । विणओ वेयावच्चं आराहणा व मरणंते ॥ १ ॥ इत्युपदेशमालायां ॥ ७ ॥

सुमति गुणति पण न धरे एकाकी निःशंक । भाव परावर्त्ते आलंबन धरे संपंक ॥ जुदा जुदा थातां थविरकल्पनो भेद । डोलाए मन लोकनां थाये धर्म उच्छेद ॥ ८ ॥

अर्थ-सुमति के० ईर्यासुमति प्रमुख पांच सुमति तथा मनादि त्रण गुप्ति ते पण न धरे के० न पामी शके केमके जे एकाकी विहार करनार होय ते निःशंक होय कोइनी शंका न राखे एटले अकार्य करवानुं चित्त थाय तो कोइनी शंका न धरे सुखे अकार्य करे ॥ गाथा ॥

पिह्जिजेसणमिको पइन्न पमया जणाओणिच्चभयं ॥ काउभाणोवि अकञ्जं न तरइ काऊण बहुमङ्ग ॥ इत्युपदेशमालायां.

इति तेन देवभां येसवा स'अ'धी लेभनो प्रत्युत्तर. २१३

तथा चित्तना अभिप्राय ते भाव कहीये ते भावतुं जे परा-
वर्त्तन के० पलटायतुं तेणे करी जेवा पोताना अभिप्राय थाय तेवुं
कांइक आलंबन पामीने तत्काल ते आलंबन धरे के० अंगीकार
करे ते आलंबन केहवुं होय ते कहेछे संपंक के० मेलुं होय एटले
ए भाव जे चित्तना अव्यवसाय तो क्षणे क्षणे पलटाय छे ते चि-
त्तना अभिप्राय कोइक अवसरें हीणा थाय अने निमित्त पण
तेयुंज मले ते वारे पोते पण तेवोज थाय-यत:-

एगइवसेणवहुआ सुहाय असुहाय जीव परिणामा ॥ इकोय
सुहपरिणओ चइज्ज आलंबणं लद्धं ॥ १ ॥ आलंबन हीणुं पामीने
चइज्ज के० संयमने छांडे इत्युपदेशमालायां ॥ वली एकजणे एकलो
बिहार कीधो एटले बीजाने पण एकला विचरवानुं मन थाय
तेमज त्रीजो तथा चोथो इत्यादिक जूदा जूदा थातां एटले अवस्था
न रहे तथा विवरकल्पनो भेद थाय एटले आपगतें कोइक क्रिया
एक रीतें करे कांइक बीजी रीतें करे एम भिन्न भिन्न थाय तेथी
लोकना मन होलाय जे अमुक साधु करे छे ते खरुं छे क अमुक
साधु करे छे ते खरुं छे ? इत्यादिक विकल्प लोकने उपजे तेथी
धर्मनो उच्छेद थाय कोइ उपर गल्लैत रहे नहीं ते वारें लोक
मूलगो धर्मज मूकी आपे ॥ गाथा ॥ सव्वजिणंपडिकुट्टं अणवत्था
थेरकप्पभेओय ॥ इत्युपदेशमालायाम् ॥

प्रसंगोपात पूर्वोक्त वर्णन लिखके अब श्री कालिकाचार्यका
लडाई संबंधि थोडासा वर्णन लिखा जाताहे जिससे धर्माभिमानी
पुरुषोंको ज्ञात होजावेगा कि श्री कालिकाचार्यके कार्यमें और
न्यायरक्षकी रैलकी शैरमें कितना भारी अंतर है ?

उज्जयिनी नामा नगरीमें भव्यजीवोंको प्रतिबोध करते हुए
कितनेक दिन व्यतीत होए. इतनेमे भवितव्यताके वशसे वहां

२१४

श्री जैनधर्म प्रकाश.

साध्वीयां आगई. तिनमें एक सरस्वती नामा अत्यंत खूबसूरत श्री कालिकाचार्यकी बहिन साध्वीयी. स्थंडिल गई हुई उस साध्वीकी उस नगरीके राजा गर्दभिल्लने देखी, देखतेही सार कामातुर होकर—हा सुगुरु ! हा भाइ ! हा प्रवचनके नाथ कालिकाचार्य ! चारित्ररूप धनके हरनेवाले इस अनार्य राजाके पासो मेरी रक्षा कर—ऐसे पुकार करतीहुई साध्वीको जोरावरी लेजाकर राजाने अपने अंतेउरमें स्थापन करदी.

श्री कालिकाचार्य महाराजने यह बात जानके राजाको कहा कि हे महाराज ! उत्तम प्रमाणोंसे यत्रपूर्वक प्रमाणोंकी—दर्शनोंकी रक्षा होती है. जब वोही प्रमाण विसंस्थुल होजावे तो प्रमाणोंका विनाश होता है. राजन् ! तपोवनकी रक्षा राजासे होती है. शास्त्रोंका कथन है कि—राजाकी भुजारूप छायाका आश्रय लेकर साधु लोक सुखे सुखे निर्भय होकर अपने धर्म कार्योंको निरंतर करते हैं. इस वास्ते इसको विदा कर. अपने कुलमें कलंक मत पैदा कर—कहा है कि—जिस किसी पुरुषने परस्त्रीका हरण किया है, जिसका मन परस्त्रीमें आसक्त है, वोह शीघ्रही जगत्में अपने आपको हलका करदेता है. संग्राममें उसकी जय नहीं होती है. अपन गोत्रको वोह कलंकित करदेता है, अपन चरित्रको मलिन करदेता है. उसने अपना मुमटपणा खो दिया. जगत्में अपजसका ढोल बजवा दिया. और अपने कुलपर डयाहीका कूचा फिरादिया—इसवास्ते हे महाराज ! जूठी काकके मांसकी पेशाके समान ऐसा विरुद्ध काम करना तुझको उचित नहीं है.

राजाने कामातुर होनेसे और विपरीत बुद्धि होनेसे सूरि-महाराजका किंचिन्मात्र भी नहीं माना. क्योंकि जगत्में अंधा

भुनिआने देलभां भेसवा स'भधी लेअनेा प्रत्युतर. २१५

आदमी आगे पड़ी वस्तुको नहीं देखता है. परंतु रागांध पुरुष तो विद्यमान वस्तुको त्याग के अविद्यमान को देखता है. जिस कारणसे अशुचिसे भरे हुए ऐसे स्त्रीके शरीरमें—कुंदके फुल समान दांत, कमलके समान नेत्र, पूर्ण चंद्रमाके समान मुख, सोनेक कलश समान स्तन और शोभायुक्त लतापल्लव समान हाथ पैर—इत्यादि आरोप करके खुशी होता है. पुनः सूरि महाराजने कहा हे राजन् तू इस साध्वीको छोड़ दे, अन्याय न कर. तेरे अन्यायमें प्रवृत्त होए और कौन न्यायवान् होता है? ऐसे कहने परभी जब राजाने कुछभी नहीं माना तो श्री कालिकाचार्यने चतुर्विध श्री संघसे राजाको कहाया. जब उसने श्री संघकाभी कहना किसी प्रकार नहीं माना तब क्रोधके वश होकर श्रीकालिकाचार्यने ऐसी घोर प्रतिज्ञा करी कि जो मैं इस भ्रष्ट मर्यादा वाले गर्दभिछ राजाको राज्यसे उन्मूलन न करूं तो जिस गति को संघके प्रत्यनीक, प्रवचनके नाश करनेवाले, संयमके नाश करनेवाले तथा उनको उपेक्षा करनेवाले प्राप्त होवे उस गतिको मैं प्राप्त होऊं ॥

और इस समय यह काम जरूरही मुझे करना योग्य है क्यों कि आगममें कहा है कि सामर्थ्यके होते हुए आज्ञा भंग करने वाले पर उपेक्षा नहीं करनी किंतु प्रातिकूलको शिक्षा देनी योग्य है। तथा साधुके और चैत्यके प्रत्यनीक अवर्णवादके बोलने वाले और प्रवचनके अहितकारी इन सर्वको अपना जितना सामर्थ्य होवे उतना लगाकर हटादेवे ॥ इस वास्ते पूर्वोक्त प्रतिज्ञा करके पीछे श्री कालिकाचार्यने शोचाकि यह गर्दभिछ राजा गर्दभी विद्याके प्रभावसे अति बलवान है, इस वास्ते किसी उपाय करके इसको उन्मूलन करना योग्य है. ऐसे विचारकर कपट करके

२१६

श्री जैनधर्म प्रकाश.

उन्मत्तका वेष बना लिया, और त्रिक, चतुष्क, चत्वर, महापथ आदि स्थानोंमें ऐसे प्रलाप करता हुआ फिरने लगा ।

जेकर गर्दभिल्ल राजा है तो इससे परे क्या ? यदिवा रत्न-णीक अंतेउर है तो इससे परे क्या ? यदिवा देश रमणिक है तो इससे परे क्या ? अथवा नगरी सुंदर है तो इससे परे क्या ? यदिवा लोक भले वेषवाले हैं तो इससे परे क्या ? जेकर मैं भिक्षाटन करता हूं तो इससे परे क्या ? यदिवा मैं शून्य घरमें सोता हूं तो इससे परे क्या ? इत्यादि असंबद्ध प्रलाप करते हुए आचार्यको देखकर नगरके लोक कहने लगे कि अहहा ! राजाने यह काम योग्य नहीं करा ! अहो कष्टम् ! गुणोंका निधान यह कालिकाचार्य अपनी बहिनके निमित्त अपने गच्छको छोड़कर नगरीमें उन्मत्त (वावला) हुआ फिरता है !

गोपाल बाल ललना औरत आदि सर्व लोक के मुखसे ऐसी कठोर निन्धाको सुनकर मंत्रियोंने राजाको समझाया कि हे देव ! ऐसा काम मत करो. इस साध्वीको छोड़दो. तुमारा बड़ा भारी अवर्णवाद होताहै. मोहसे मोहित होकर जो प्राणी गुणी जनको अनर्थ करताहै सो प्राणी निश्चय अपने आपको अनर्थोंके समुद्रमें गेरताहै. पर्वोक्त मंत्रि वचनको सुनकर रोपमें आकर राजाने जवाब दियाकि—रे रे ? ऐसी शिक्षा जाकर अपने दापको देओ ? ? यह सुनकर मंत्रि चुप कर गये.

किसी प्रकारसे इस बातको जानके कालिकाचार्य नगरीमेंसे निकल गया, और क्रमसे शक कुलको जामिला इत्यादि ॥

सदरहु पाठ नीचे मूजिव है ॥

एवं च भवियकमल पडिवोहण पराणं जाववोलंति कइवि

भुनिञ्जाने देवभां येसया स'ब्बधी लेअने प्रत्युतर. २१७

वासरा ताव भविय व्वयानिओगेण समागयाओ तत्थ साहुणी-
ओ ताणं च मज्झे सरस इव्व पोत्थिया वग्गहत्था नयाकुलीणा।
गोरिव्व महातेयन्निया नय भवाणुरत्त चित्ता । सरयकालनइव्व
सच्छासया नय कुग्गाहसंजुया । लच्छिव्व कमलालया नय
सकामा । चंदलेहव्व सयल जणाणंदयारिणी नय वंका । किं
हुणा गुणेहिं रूवेणय समत्थनारी जणप्पहाणा साहुणी किरिया
कलावुज्जया कालयसूरि लहुय भगिनी सरस्सइ नाम साहुणी
वियार भूमीए निग्गया समाणी दिट्ठा उज्जेणी नयरीसामिणा
गदभिल्लराइणा अज्झोववणेणय ॥ हासुगुरु ? हासहोयर ? हा-
पवयण नाह कालयमुणिंद ? चरण धणं हीरंत मह रत्तव अण-
ज्ज नरव इणा । इच्चाइ विलवंती अणिच्छमाणी बला मोडीए
छ्छा अंतेउरे । तंव सूरिहिं नारुण भणिओ जहा महाराय ।
प्रमाणानि प्रमाणस्थै रक्षणीणानि यत्नवः । विषीदंति प्रमा-
णानि प्रमाणस्थै विसंस्तुलैः ॥ १ ॥ किंच । रायरत्तिसयाणि
तवोवणाणि हुंति । यतः । नरेश्वर भुजच्छाया माश्रित्या श्रमिणः
मुखं ॥ निर्भया धर्मकार्याणि कुर्वते स्वान्य नंतरम् ॥ १ ॥ तो वि-
सज्जेहि एयं मा निय कुलकलंक मुप्पाएहि । यतउत्तम । गुत्तु
गंजिदु मलिदु चारित्तु मुहडत्तणु हारविदु अयस पडहु जागे सय-
लि भामिदु मसिकुच्चओ दित्तु कुलि जेण केण परदारुहिं सिदु
अन्नत्थी आसत्तमणा जइत्ति लहुं करेंति तहसंगामि महभ्पडह क-
रवक्का न वहंति ॥ १ ॥ ता महाराय उच्चिट्ठकायापि सियंव विरु-
द्धमेयं । तओ कामाउरत्तणओ विवरीयमइत्तण ओय न किंचि
पडिवन्नं राइणा ॥ यतः ॥ दृश्यं वस्तु परं न पश्यति जगत्पथः पु-
रांव स्थितं । रागांधस्तु यदस्ति तत्परिहरन् यन्नास्ति तत्पश्यति ॥
कुंदेदीवर पूर्ण चंद्रकलश श्रीमल्लतापल्लवा नारोप्याथु चिराशिषु

२१८

श्री जैनधर्म प्रकाश.

प्रियतमागात्रेषु यन्मोदते ॥ १ ॥ ता मुंच राय एयं तवस्सिणं मा
 करेहि अन्नायं । तइं अन्नाय पवत्ते कोवण्णो नायवं होइ । एवं भ-
 णिओ राया पडिवज्जइ जाव किंचि नो ताहे । चउविह संघेण तओ
 भणाविओ कालगज्जेहिं । संघोवि जाव तेणं न मन्निओ कहवि ताव
 सूरिहिं । कोववस मुवगएहिं कया पयन्नाइमा घोरा ॥ जेसंघपच्चाणि-
 या ॥ पवयणउवघायगा नरा जेय ॥ संजमउवघाय परा । तदुवि-
 रुत्ताकारिणो जेय ॥ तेसि वच्चा मि गइं । जइ एयं गदभिळराया-
 णं ॥ उम्मूलेमि न सहसा । रज्जाओ भट्ट मज्जायं ॥

कायवं च एयं जओ भणियमागमे-तम्हा सइ सामत्थे ।
 आणाभट्टमिनो खलुउवेहा ॥ अणुकूलेयरएहिय । अणुसिद्धी होइ दा
 यव्वा ॥ तथा ॥ साहूण चेइयाणय । पडणीयं तह अवन्न वायंच
 ॥ जिणपवयणस्स अहियं । सव्वत्थामेण वारेइ ॥ तओ एवं पइन्नं
 काऊण चितियं सूरिहिं जहेस गदभिळराया महावलपरक्कमो ग-
 दभीए महा विज्जाए वलिओ ता उवाएण उम्मूलेयव्वोत्ति साम-
 त्थेऊण कओ कवडेण उम्मत्तयवेसो तियचउक्क चचरमहापहट्टा-
 णेसुय इयं पलवंतो हिंडइ ॥ यदि गर्दभिळो राजा ततः किमतः
 परम् । यदिवा रम्यमंतःपुरं ततः किमतः परम् । विपयो यदि-
 रम्यस्ततः किमतः परम् । सुनिविष्टा यादिवा पुरीततः किमत
 परम् । यदिवा जनः सुवेषस्ततः किमतः परम् । यदिवा
 करोमि भिक्षाटनं ततः किमतः परम् । यदिवा शून्यगृहे स्व-
 मं करोमि ततः किमतः परम् । इय एवं जंपंतं सूरिं द-
 ङ्ग भणइ पुरलोगो । अहह न जुत्तं रज्जा कयं जओ भगिणीकज्जं
 मि । मोत्तूण निययगच्छं हिंडइ उम्मत्तओ नयरीमज्जे । सयलगु-
 णाण निहारणं कट्टमहो कालगायारिओ । गोवालवालललणाइसयल
 लोयाओ एवमइ फरुसं । सोऊण निदणं पुरवरीए नियसामि सा-

मुनिज्योने देसभां जेसवा स'ब'धी लेखने प्रत्युत्तर. २१६

लसत । मंतीहिं तओ भणियओ नरनाहो देव मा कुणह एअं ।
मुयसु तवस्सिणी मेयं अवणवाओ जओ गुरुओ । किंच गुणीण
अणत्थं जो मोहविमोहितो नरो कुणइ । सोणत्थ जलसमुद्दे अप्पा-
णं खिवइ धुवमेयं । तं मंतिं वयणमायणिऊण रोसेण भणइ न-
रनाहो । रे रे एवं सिरकं गंतूणं देहि नियपिउणो । तं सोउं तु-
ण्हिका सेंजाया मंतिणो इमं हियए । काउं केण निसिद्धो जलही
सीमं विलंघंतो । तं च कुओवि नाऊण वइयरं निग्गओ नयरीओ
सुरी । अणवरयं च गच्छंतो पत्तो सगकूलं नाम कूलं ॥ इत्यादि ॥

पाठक वृंदको मालूम रहे कि इतना होनेपरभी श्रीकालिका-
चार्यजी महाराजने अपनी बहिनको पुनः संजममें स्थापन करी
और आप आलोयण पडिकमण करके निज गच्छ की पालना
करने लगे. पाठ-कालयसूरीहिं तओ सा भगिणी संजमे पुणो ठ-
विया । आलोइय पडिकंतो सूरीविसगं गणं वहइ ॥

शोचनेका स्थान है कि ऐसे युग प्रधान तीर्थंकर समान पं-
चम कालमें जिनको श्री सिद्धाचलजी तीर्थकी बराबर उपमा
श्रीसीमंधर स्वामीने प्रदान करी-सकोसि तं दिआ मं पवंचसि ।
इअ सोउं सोअ हरी पंचखो थुणिअ भणइ मइ अज्ज । सीमंधर
पहु पुठो कोवि निगोए मुणइ भरहे । तत्थ तुमं अप्पसमो वुत्तो
पहुणा तहित्थ तित्थदुगं । भणिअं तु जंगमं तं विमलनिरी थावरं
चेव ॥-क्या शांतिविजय इस पदवीके लायकैह ? जोकि श्री
कालिकाचार्यजीका नाम लेकर अपना उत्तमूत्र भाषण सिद्ध क-
रना चाहताहै ? नहीं कदापि नहीं. बडाभारी अंतरहै. देखो ? पू-
र्वोक्त गुणविशिष्ट भी पूर्वोक्त महात्माने पूर्वोक्त कार्य संबंधी आ-
लोचना स्वीकार की, और न्यायरत्नतो प्रत्यक्ष निजकार्यकी पु-
ष्टि करनेका उपाय करताहै. क्या भवभीरु सम्यग् दृष्टि गीतार्थ

२२०

श्री जैनधर्म प्रकाश.

के यही लक्षण हैं ? यदि न्यायरत्नको श्रीकालिकाचार्यजीका कार्य स्वीकार है तो न्यायरत्नको चाहिये कि जैसे श्रीकालिका-चार्यजीने निज दुश्चरितका आलोचन प्रतिक्रमण किया. तैसे आप भी न्यायरत्न करें, और आगेको ऐसे दुष्कृतसे निवृत्त होजावें. अन्यथा न्यायरत्नके स्थानमें स्वयमेव ही अन्यायरत्न पद स्वीकार करना पड़ेगा ? ?

न्यायरत्नका लेख है कि—“आचार्य हीर विजयजी सूरिने अक्कबर बादशाहको धर्मकी तरक्कीके लिये करामात बतलाइ ” वाचक वर्गको ख्याल करना चाहिये कि श्रीहीरविजयसूरिने करामात दिखलाइ तो उसका क्या फायदा हुआ प्रायः सर्व जैनीलोक जानतेहैं और उसबातके बादशाही परवाने मौजूदहैं. कुल उसके राज्यमें छै महिने तक कोई जीवको मारने नहीं पाताथा.ऐसे उपकार के करनेवालेथे. तथापि वोह नंगे पांवही विहार करतेथे. क्या बादशाहको उनके वास्ते पीनस भी नहीं मिलतीथी ? या श्रीहीरविजय सूरिको सवारी करनी नहीं आतीथी ? जोकि बादशाहके बुलानेसे गंधार नगरसे चलकर आगरेको पहुंचे ? अफ-शोसहैकि अपनी मतिकल्पनाकी बातको सिद्ध करनेके वास्ते कैसे कैसे विपरीतवाक् प्रपंच बनाने पड़तेहैं ? देखो ? अपने अनुचित्त कार्यकी पुष्टिके वास्ते कैसा कलंक महात्माओंको भी दिया जाबाहै ? श्रीशांतिचंद्र उपाध्यायजीके बारेमें न्यायरत्नने कैसा न्याय छांटाहै ? लिखाहै कि—“ शांतिचंद्रजी महाराज अक्कबर बादशाहके साथ लडाइमें क्यों गये ? तुमारे हिसाबसे न जाना चाहिये ? क्या वहां उनके साथ उनको गरम पानी और निर्दोष आहार मिलाथा ? ” ख्याल रखना चाहिये कि इस पूर्वोक्त ब्यानसे लोकोंको यह धोखा देना चाहै कि श्रीशांतिचंद्र

मुनिजीने रेलभां जेसवा संजधी लेभने प्रत्युत्तर. २२१

उपाध्यायजी कच्चा पानी स्वीकार करतेथे, ऐसे लोकोंको शक पड जावे ! परंतु यह बात बिलकुल असत्य है. देखो ! श्रीलक्ष्मी-सूरि महाराज पर्युषणा अठाइ व्याख्यानमें क्या लिखते है ? तथाहि ॥ अथैकदा साहिः अटकदेशजयनार्थं ३२ क्रोशमितं प्रयाणमकरोत् तदा साहिना स्वभक्तस्वांतिक समागतजना न्वेषणं नाम ग्राह पूर्वकं कारितं तन्मध्ये वाचकेंद्रस्यापि नाम श्रुत्वा दध्यौ अहो वाहनो पानहादि विमुक्ताः अभी महदुःखं प्राप्ता अभ-विष्यन् ततस्तदाकारणाय स्वोपजीवीन् प्राहिणोत् ते तं प्राहुस्त्वां साहिराकारयति तदा वाचकेंद्रावस्था इदृशा जातास्ति शोफयुक्त चरणत्वात् पदमात्रमप्यग्रे चलनाक्षमः दौष्परिकस्थित प्रासुकज-लेन वस्त्रांचलमार्द्रांकृतं स्त्रोरसि स्थापितमस्ति दौ शिष्यौ वैय्या-वृत्त्यं कुर्वतः ततः सेवकै रेतत् स्वरूपं सर्वं नृपाय निवेदितं तदा साहिः सुखासनमप्रेषयत् । तदा स एकां काष्ठवलीकामा-नाय्य तदुपरि मारु रोह स्वशिष्यौ काष्ठ प्रांतौ स्कंधे ग्य-स्य चालितौ साहिना तथावस्थं तमागच्छंतं वीक्ष्य दध्यौ अहो गुरु वाक्य भक्ता धन्या इमे ये मदनुयायिनः संखि अन्यथा मदभ्यर्णे न काप्येषां प्राप्तिः अहो क्षमाणां क्षमा ततः साहिरभिमुखी भूय तत्पादयुग्मं चक्षुःभ्यां पस्पर्श प्राह च स्वा-मिन् अतः परं मत्कृते महत् प्रयाणं युष्मामिर्न विधेयं शनैः शनैः पश्चात् समेतन्यम् ॥ भावार्थ इस पूर्वोक्त पाठका यहैहैकि एकदा समय अक्बर बादशाहने ३२ कोशका पडाव किया. उसवक्त अपने भक्त अपने साथ आए आदमीयांकी तहकीकात करनेके वास्ते सबके नाम उच्चारण किये गये. जिनमें श्रीशांतिचंद्र उपा-ध्यायजीकामी नाम मुनकर बादशाहने शोचाकि अहो ! सवारी रहित, नंगे पांव चलनेसे इन्होंने बडा भारी दुःख पाया होवेगा !

२२२

श्री नैऋत प्रकाश.

उसीवक्त श्रीशांतिचंद्रजीको बुलाने वास्ते नौकरोंको भेजे. उन्होने जाकर श्रीशांतिचंद्रजीसे कहाकि आपको बादशाह बुलाताहै. उसवक्त श्रीशांतिचंद्रजीकी ऐसी अवस्था हुईहै. पैरोंमें सोज आ-जानेसे एक कदम मात्रभी चलनेको समर्थ नहीं है, टोपसीमे रहे प्रासुक पानीके साथ गिला किया कपडेका टुकड़ा छातिके ऊपर रखा हुआहै, और दो शिष्य वैयावच्च करतेहैं. उसीवक्त नौकरोंने जाकर पूर्वोक्त सर्व स्वरूप बादशाहके आगे सुना दिया तब बादशाहने पालखी भेजी, परंतु श्रीशांतिचंद्रजी एक काष्ठकी वली मंगवाकर उस पर बैठ गये. काष्ठकी वलीके दोनों पासे दो शिष्य लग गये, और गुरुजीको पूर्वोक्त रीति उठाकर ले चले. इस रीति ओत हुए श्रीशांतिचंद्रजीको देखकर बादशाह विचारने लगाकि अहो ! गुरुओंके वचनके भक्त ! धन्यहै इनको जोकि अपने गुरुओंके वचनके बंधे हुए येह मेरे साथ आतेहैं ! नहीं तो मेरे पासों इनको किसी चीजकी प्राप्ति नहीं है. अहो ! इन समर्थोंकी कैसी क्षमा है ! ऐसे विचार कर बादशाहने श्रीशांतिचंद्रजीके सन्मुख होकर वाचकेंद्रके दोनों पैरोंको आंखोंसे देखे और वाचकेंद्रको कहाकि हेस्वामिन् ! आजसे लेकर आपने मेरे लिये अधिक मजल नहीं करनी किंतु धीरे धीरे पीछे आजाना ॥

खयाल करनेकी बातहैकि निज गुरुकी आज्ञाको शिरपर धारण करके कितनी तकलीफें उठाई ! और आखीरमें कितना बड़ा भारी धर्मको फायदा पहुंचाया जग जाहिर बातहै. लिखानेकी कोई आवश्यकता नहींहै. क्या ऐसे परम उपकारी महात्माकी बराबरी निजगुरु द्रोही न्यायरत्न कर सक्ता है ? कदापि नहीं.

मुनिज्जाने रेलभां भेसवा सभंधी लेखने प्रत्युत्तर. १२३

पुनः न्यायरत्न अपने अपलक्षणको छिपाने के लिये सांप्रत समयमें अति प्रसिद्ध गीतार्थ माहात्मा श्री श्री श्री १००८ श्रीम-द्विजयानंद सूरि (आत्मारामजी) महाराजजीका नाम लेकर लिखता है कि—“ देखो ! महाराज श्री आत्मारामजी आनंदविजयजी मुल्क पंजाब शहर लुधीहानामें विराजते थे उसवक्त वहांपर बीमारी चली थी तब श्रावकोंने सौचा कि ऐसे मुनिरत्नको दूसरे शहरमें लेजाना चाहिये कि जहां बिमारी न हो लुधीहानेके श्रावक साथ होकर महाराज श्री आत्मारामजीको रेलमें बैठाकर अंबाला शहरमें लाये ” सच हैं ‘ आप डूबे ब्राह्मण साथ डूबे यजमान ’ इस छोटीसी कहानीके मूजिब आपतो पतत होनेका धंदा कर बैठा, साथमें अन्य भद्रिक जीवोंको भी अपने फंदमें फंसानेके लिये माहात्माका नाम लिखकर चालाकी कर गया ! क्योंकि महाराज श्री आत्मारामजीका पूर्ण वृत्तांत इस विषयक न्यायरत्नने नहीं लिखा है ! क्यों लिखे ? यदि ठीक ठीक पूरा पूरा वृत्तांत लिखता तो उसकी दाढ़ कैसे गलती ? प्रथम तो जिस समय यह बात बनी थी उसवक्त यह मुंडित भी नहीं हुआ था, और पीछेसे मुनि हुई बातको भी अपने मतलब के वास्ते गोल मोल कर गया है. इस वास्ते पूर्वोक्त विषयमें जो कुछ वृत्तांत बनाया उसवक्तके साधु और श्रावक जिनके रूबरू यह काम बनाया उनके कथनानुसार यहां लिखा जाता है जिससे सर्व भव्य अत्माार्थी साधु साध्वी श्रावक और श्राविकाओंको मालूम हो जावेगा कि न्यायरत्नका न्याय कैसा अपूर्व है ! !

संवत् १९३५में श्रीमहाराज श्री आत्मारामजी साहिबने अन्य छे साधुओंके साथ सातमे आप लुधीआना नगरमें चतुर्मास कराया. चातुर्मासके आखीरी समयमें इसकदर शहरमें बिमारी शुरू होगई कि प्रतिदिन करीबन ३०० तीनसौ आदमी मरते थे. ऐसा कोईकही

२२४

श्री जैनधर्म प्रकाश.

भाग्यवान् घर होगा कि जिसमें कोई न कोई बिमार नहोगा. साधुभी कुलके कुल बिमार हो गयेथे. एक महाराज साहिबही राजीथे जोकि आप साधुओंको दवाई वगैरह ल्या देतेथे, गौचरीभी आपही जाया करते थे. दैवयोगसे एक साधु काल कर गया. बाकीके बिमारहीथेकि महाराजश्री आत्मारामजीको बुखार चढ़ गया. थोड़ेही दिनोंमें इस कदर बुखारने जोर देदियाकि शरीर बिलकुल कमजोर हो गया, और आठोंपहर इस कदर बुखार की धुंकी रही कि होश हवास भी कायम नहीं रहे. पासके साधु भी प्रायः बिमार होनेसे जैसी कि सारसंभाल इस मौक्येपर लेनी चाहिये नहीं ले सक्तेथे. नाचार श्रावक लोक सब ना उमैद होगये. किसीको आशा नहींथीकि महाराज श्रीकाशरीर रहेगा. परंतु भव्यजीवोंके भाग्य कुछ अच्छे थे जो दो श्रावक, एक लाला गोपीमल्ल तथा एक लाला वसंवरदास लुधीआने वाला, और एक लाला कवरसेन मालेरकोटलावाला. तीनोंही उत्सर्गापवाद के अच्छे ज्ञाताथे. उनके दिलमें स्वाभाविकही जोश आ गयाकि अब क्या देखते हो ? यह शोचां करनेका मौक्या नहीं है, उमैद तो नहीं है कि बच जावे तथापि कोई द्रव्य क्षेत्र काल भाव बन जावे और हमारे तुमारे पुण्यका उदय होजावे महाराज साहिबकी जींदगी बच जावे तो और क्या चाहिये ? इस वास्ते जलदी इस बलती आगमेसे निकाल कर इनको शहर अंबालामें पहुंचाये जावेंतो ठीक है. क्यांकि एकतो वहांकी आब हवा इस वक्त अच्छी है, दूसरा श्रीलक्ष्मीविजयजी (विशनचंदजी) महाराजजी आदि साधु महाराजभी वहां पर मौजूद हैं. इनकी बैयावच्च वगैरहभी अच्छी तरहसे होवेगी, अपने तरफसे उद्यम करना योग्य है, आगे भाविभाष बलवान् है, जो कुछ अपने भाग्यमें होवेगा बनेगा. ऐसे विचारकर एकदम उठाके ल्या रैलमें लंबे पादिये. जब सर-

भुनिओने देलभां जेसवा स'म'धी लेजनेो प्रत्युत्तर. २२५

हंदके स्टेशनपर रैल आई तो महाराजश्रीको अधिकतर मूच्छा आगई. आंखे बाहिर निकल आई. ल्यानेवाले श्रावकोंके होश उडगये. शोचने लगे कि अब क्या बनेगा? किसी पास जोगेभी नहीं रहे. परंतु शासन देवताकी कृपासे वोह विघ्न उसीवक्त शांत होगया. इतनेमें रैल अंबाला शहरके स्टेशनपर आपहुंची. अंबालाके श्रावक प्रथमसेही तारके आनेसे स्टेशनपर जापहुंचेथे. झट गाडीसे उतारके शहरमें उठाकर लेआए. दश दिनोंतक महाराजश्रीको कोई पता ठीक ठीक नहीं लगाकि मैं कहाँ हूँ ? जब ग्यारहमें दिन कुछक बिमारीका मौडा पडा तो पता लगाकि यहतो अंबालाके मकान मालूम देताहै और मैंतो लुथीआने था ! मेरे साथमें साधु और थे, और यहाँ औरही दिखाइ देते हैं! यह क्या बात है ? तब साधु और श्रावकोंने हाथ जोडकर सब बात सुनादी, सुनकर बहुतही नाराज हुए. परंतु क्या बनसक्ताथा. बंधा गया सो मोती. उसीवक्त शहर अहमदावादमें गणिजी महाराज श्री श्री श्री १००८ श्री मन्मुक्तिविजयजी [मूलचंदजी] महाराजजीको पत्र लिखवाकर सब हकोकत मालूम करी गई, और बदलेमें प्रायश्चित्त मांगा गया. श्री गणिजी महाराजने जो कुछ प्रायश्चित्त कृपा किया महाराजजी साहिवने स्वीकार कर लिया. अनुमान तीन महिने बाद अंबालासे विहार किया. शरीर कमजोरा होनेसे रस्तेमें फेर हरकत थोडीसी होगई. इसी तरह कबी राजी कबी बिमार छै महिनेतक यही हाल रहता रहा. छै महिने बाद आराम होगया ॥ इति ॥

२२६

श्री जैनधर्म प्रकाश.

अफशोस है ! न्यायरत्न विद्यासागरके न्याय और विद्यापर कि जिसके जोशमे आकर कुलका कुछ लिखमारा ! क्या पूर्वोक्त वृत्तांतसे महाराजका रैलमे बैठना सिद्ध होसक्ता है ? कदापि नहीं. तो फिर शांतिविजयका रैलके विहारकी बावतमें महाराज श्री आत्मारामजीका नाम लेना सिवाय उन महात्माओंको कलंक देना, इससे और भोले अज्ञानी जीवोंको अपने फंदमें फसानेके वास्ते धोखा देना, इससे और कुछ सिद्ध होसक्ता है ? नहीं कुछभी नहीं. वसतो शांतिविजयके लिखनेसे क्या होसक्ता है ? जो मरजीमें आवे सो गप्पाष्टक लिखमारे ! कोई पूछनवाला शिरपर होवे, या परभवका डर होवे, जिनाझाके विराधनेका खोफ होवे, तबही लिखनेमे यथार्थ लिखान लिखाजावे. यदि शोचाजावे तो साफ जाहिर होताहै कि श्री महाराजजी साहिबका रैलमें बैठना बताकर न्यायरत्न अपना रैलका विहार सिद्ध करना चाहता है, बिलकुल बिहुदा है. क्योंकि नतो महाराज साहिब श्री आत्मारामजी खुद रैलमें बैठेथे, और न उनको बैठना मंजूरथा. जेकर इस बातको बोह पसंद करते तो श्रावकोंपर नाराज कबी न होते, और श्री गणिजी महाराजजिके पासो प्रायश्चित्त मंगवाकर स्वीकार न करते. परंतु वोहतो भवभीरु थे. श्री शांतिविजय समान न्यायरत्न विद्यासागर गुरुद्रोही नहीं थे !!!

तथा एक औरभी बात है कि महाराज श्री आत्मारामजी अनेक कष्ट सहन करके पंजाबसे गुजरात, और गुजरातसे पंजाब दो वक्त आये, और गये. जगजाहिर बात है. क्या महाराजको

भुनिआने रेलमां जेसया सम्बन्धी लेखने प्रत्युत्तर. २२७

रेलपर चढना नहीं आताथा ? क्या उनको कोई टिकिट दिलाने वाला नहीं था ? जानबूझकर उनको तकलीफ सहन करनी अच्छी लगतीथी ? क्या उनको इस अपूर्व शास्त्रका “जिसमें गीतार्थ मुनि रेलद्वारा विहार करे कोई हर्जकी बात नहीं फरमाया है ” ज्ञान नहीं था ? जो रेलमें बैठकर आये गये नहीं, और नाइक तकलीफें उठाई !!

पुनः जिसवक्त महाराज साहिबजीका चतुर्मास सुरत शहरमें था मुंबईके भाविक श्रावकोंने मुंबई पधारनेकी बिनती करी, और अर्ज गुजारी कि हम एकसौ आदमी आपके साथ सचित्तका त्याग करके पैदल चलेंगे और पुलके वास्ते रेलवालोंको हरजाना मुंहमांगा देकर आपको पुलपरसे लजानेका इंतजाम करलेवेंगे. यह बात प्रायः सर्वत्र प्रसिद्ध है. जिनमेंभी मुंबई और सुरतवाले तो खास करके इस बातको जानते हैं. जेकर महाराज श्री आत्मारामजी “ रेलद्वारा विहार मुनिजन करे कोई हरकत नहीं ” इस बातके पाबंद होते तो फौरन कहदेते कि भाइ श्रावकों! तुम किसवास्ते इतनी तकलीफ उठातेहा ? हम रेलमें सवार होकर चलेंगे. ऐसे २ मोक्येपर कोई हर्जकी बात नहीं है. परंतु उन्होंने रेलके बारेमें कुछभी अपनी राय नहीं जाहिर करी. क्या उसवक्त शांतिविजय सोया हुआथा ? नहीं नहीं मैंही भूलताहूं ! उसवक्त शांतिविजय गीतार्थ नहीं था, अब गीतार्थ होगया !! क्योंकि उसवक्त थोडा बहुत गुरुका कहना मानताथा !!!

२२८

श्री जैनधर्म प्रकाश.

अब मैं इस लेखकी समाप्तिमें श्री चतुर्विध श्रमणसंघके आगे हाथ जोड़कर अपने इस लेखमें कोई जैन शैलिसे विपरीत लेख लिखायागया होवे उस वास्तु मिथ्या दुःकृत देताहूं, और प्रार्थना करताहूं कि ऐसे ऐसे स्वच्छंदे चलनेवाले साधुओंके वास्ते जलदी कोई इंतजाम करना अच्छा है. अन्यथा दिन प्रतिदिन साधु विलकुल ढीले होजावेंगे, और रीति भांति बिगड जावेगी. श्री सत्यविजयजी यशोविजयजी उपाध्यायजी महाराजजी आदिने क्रिया उद्धार करके पिछाणकेलिये श्वेत वस्त्र हटाकर, पीतकी व्यवस्था करदी. जो कि आजतक प्रायः ठीक २ चल रही है. जब पीतमेंभी सड़ा पडनेलगा तो फैर पिछाणके वास्ते क्या कृश वस्त्र चलाओंगे ? इस वास्ते पानी पहिलेही पाल बांधनी अच्छी है. तथास्तु ॥

लेखक श्री संघका दास.

मुनि वल्लभविजय.

हाल मुकाम-शहर अंबाला-पंजाब.



બનારસ જૈન પાઠશાળા વિષે વિજ્ઞાપિત.

૨૨૬

બનારસ જૈન પાઠશાળા વિષે વિજ્ઞાપિત.

(લખનાર તત્ત્વસ્થ એક મુનિ.)

મારા પૂજ્ય વર્ગને તથા મારા ગુરુ બાઈએને તથા મારા શુભ ચિન્તકોને નમ્રતા પૂર્વક પ્રાર્થના કરું છું કે હે મુનિવરો ! આ બનારસ જેને શાસ્ત્રકારો વારાણસી બતાવે છે તે શહેર પ્રાયે તમામ વર્તમાન યોગીશોના તીર્થંકર મહારાજોના ચરણકમળથી પવિત્ર થયેલ છે, હિંદુસ્તાનમાં વિદ્યા સાધન માટે પ્રખ્યાત સ્થાન છે, દરેક ધર્મવાળાઓના ધર્મસ્થાન સાથે પાઠશાળાઓ છે, પશ્ચિમ ખંડથી આવેલ એક સ્ત્રી જાતિ જેનું નામ એનિમિસેન્ટ વિદુષી લોકમાં પ્રસિદ્ધિ પામેલ છે તેણે આ શહેરમાં સેન્ટ્રલ હિંદુ કોલેજ ખોલી છે. તમામ વર્ગના હિંદુઓને સંસ્કૃત તથા ઇંગ્લીશ કેળવણી આપી આઠ દિવસને આંતરે એટલે દર રવિવારે પોતાના ગુરુએ બતાવેલ તત્ત્વોનું શિક્ષણ આપે છે. તેમાં જૈન બાળકો વર્તમાન સમયમાં બે છે. ૧ દિગમ્બરી તથા ૧ શ્વેતામ્બરી છે. વિશેષ હોયતો તેની માહિતી નથી. બાળકોના કોમળ અંતઃકરણમાં જે સ્વકલ્પિત તત્ત્વોની છાપ બેસે છે તે પાછી ઉમેડવી મુશ્કેલ થઈ પડશે. તથા બૌદ્ધ લોક જે સિલોન, ચીન, જાપાનના વતની છે તેણે હિંદુસ્તાનમાં આવી કલકત્તામાં મોટી મુશ્કેલી ભોગવી અંતે સોસાયટી સ્થાપી, માસિકપત્રથી સ્વાભિમત તત્ત્વોનું શિક્ષણ પેપરદ્વારા આપે છે. વિશેષમાં એક બૌદ્ધ સાધુ જેની મદદમાં કોઈ નહીં તે આ શહેરના ગંગા કિનારાપર આવી ત્રણ વર્ષથી પડ્યો હતો તે હમણા ગંગાવર જગ્યા ખરીદ કરી મોટા પાયાપર ધર્મારત બંધાવે છે. અને તે ઠેકાણે એક કળાભવન કાઢવાની તૈયારીમાં છે. અમેરિકાથી યંત્રા ચાલી ચૂક્યા છે, તે કળાભવનમાં હિંદુ તથા મુસલમાન તમામને શિક્ષણ આપવા સાથે એક કલાક બૌદ્ધ ગુરુઓ ધર્મ તત્ત્વોનું શિક્ષણ આપશે ગયાકાલે બૌદ્ધ મંદિર એક બાવાના કબજામાં હતું તે પણ બૌદ્ધ લોકોએ મારવાના કામ ચલાવી તેમાં એકવાર હાર ખાધી તોપણ ફરીથી સાહસીક દાવો કર્યો રૂપિઆ તથા વખતને ભોગ આપી અંતે જય પામ્યા છે. વળી વિજ્ઞાપકથી પ્રસિદ્ધ જે તીર્થ છે તેનાપર પણ તે લોકોએ હાથ નાંખ્યો છે તેનો કેશ ચાલે છે તેમાં પણ જય પામશે. લાંબા વિચારથી માલમ પડે છે કે ઉદયથી તમામ કામ પાર પડે છે. આપણાં જૈન મંદિરો અન્યમતાનુ-

૨૩૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

માયિઓએ ધણે ઠેકાણે કળને કર્યા છે. કેટલેક ઠેકાણે અન્ય પ્રતિઓનો પ્રવેશ થયો છે. દાખલા તરિકે અયોધ્યા નગરીમાં આપણા વર્તમાન ચોવીશો માંહેના ૧૬ કલ્યાણુક થયા છે. તેજ અયોધ્યાનો પાડો પુરિમતાલ જેમાં ઋષભદેવને કેવળજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ વડ નીચે થઈ છે, તે પુરિમતાલને હાલ અલ્લહાબાદ (પ્રયાગ) તીર્થ કહે છે, તેમાં એક પૂરાતન કિલ્લો છે તેમાં તે તીર્થ છે, જે હાલ બ્રાહ્મણોના કલ્પનમાં છે. મેં મારો સાથેના સાધુઓ સાથે તે તીર્થના દર્શનનો લાભ લીધો હતો; તેમાં આપણા જૈન બિંબો ખંડિત થયેલા ધણા નજરે પડ્યા હતા તથા બે પ્રતિમાઓ અખંડ પણ હતા. જે ઠેકાણે શાસ્ત્રકારો ઋષભદેવ ભગવાન ને કેવળજ્ઞાન બતાવે છે તે તમામ હરીકત મળવા સાથ વડચક્ષ પણ ધણું પ્રાચિન હુંકા પ્રાય તથા પગલાં પણ જીજ્ઞ થઈ ગયેલાં છે. તે દેખી દીવગીર થઈ કાળ ઉપર દટ્ટિ દષ સંતોષ કર્યો. પરંતુ તે સંતોષ અશકિત વિશેષ અનુનતા મૂળનો છે. આવા અનેક તીર્થો ગયા છે ને જાય છે.

અગાઉ આ પૂર્વ દેશ જૈનમય હતો જ્યાં જૈનધર્મનું એક જન રાજ્ય હતું. જે રાજગૃહી નગરીમાં બાળશ્રીયો શુક્રાને બોલાવતી ત્યારે મળ્યામ્મોજ વિચોધનૈક તરણે ઇલાદિ જન સ્તુતિના ઉચ્ચાર થતા હતા, તે દેશમાં મુનિઓનો વિહાર બંધ થયો એટલુંજ નહીં પણ ફક્ત નામ માત્ર તીર્થો રહ્યાં છે. સોડો દેવ દ્રવ્યથી દૂષિત બની શ્રદ્ધા હીન થયા છે. કેટલાક તો જૈનધર્મ રહી ન થતા જાય છે, હે મારા પૂજ્ય વર્યો! કમ્મર કસી ઉપદેશ દ્વારા સ્થળે સ્થળે જૈન પાઠશાળા ખોલી શિક્ષક બની સંસ્કૃત શિક્ષા સાથ ધર્મ ફળવણી આપી જૈન વિદ્વાન વર્ગો તૈયાર કરો.

મૂર્ખ, અનભ્યાસી અને અવસરજ વગેરે દૂષણાળાને દીક્ષા દેવી બંધ કરો. પુસ્તક વગેરેની મૂંઝાંધી નિરકત થાઓ. શાસનની ઉત્તરી ગાટ સંપ કરો. જૈનધર્મનો વિજય વાવટો ભૂખીડ ઉપર અખંડ ફરકાવો. અવાસ્તવીક કીર્તિનો પરિભ્રમ કરો વાસ્તવીક કીર્તિ ઉપર તન મન ધનથી ઉઘમ શરૂ કરો. પગમ પવિત્ર મહાત્મા પુરષોત્તમ પ્રવાસને શાસ્ત્ર વાર્તાથી સદ્ગ કરો. મારું તારું એ બાવને દેશવટો આપો. લોકિક દટ્ટિયાળા વર્તમાન મુનિ મહાસન્મેમાં કેટલાએક તીર્થકર મહારાજના વચન ઉપર એક પક્ષી દટ્ટિ દષ સંતોષ કરે છે કે તીર્થકર મહારાજને સમય સમય અનંત દાણી બતાવેલ છે. પણ તે પુક્તિમત નથી કારણ કે તીર્થકર મહારાજને વેગીશ ઉદ્ધવ બતાવેલા છે.

હિરપ્રશ્ન તથા સેનપ્રશ્ન ઉદ્ધરીતસાર.

૧૩૨

દર્શાત તરીકે જાણવું જોઈએ કે આર્ય સુહસ્તિ મહારાજના ઉપદેશથી સંપ્રતિરાજ્યએ યાવત અનાર્ય દેશ સુધી મુનિ વિહારને યોગ્ય ભૂમિ કરી. તો ઉઘમથી શું થતું નથી; ઉઘમથી ગયું રાજ્ય મળે છે. ધર્મે રહિત પુ. રૂપોને ધર્મની પ્રાપ્તિ થાય છે એ મન દર્શન ચારિત્રની નિર્મળતા થાય છે, યાવત મોક્ષ પ્રાપ્તિ થાય છે. હે મારા વહાલા મુનીવરો ! આ મારું આશુ જોશું લખાણ ઉપદેશ તરીકે ન માનશો કારણ કે હું આપ સાહેબનો ઉપદેશ સાંભળવા લાયક છું. જે મેં લખ્યું છે તે પ્રાર્થનારૂપે અંતઃકરણ પૂર્વક માનશો. હે મુનિવરો ! પ્રત્યેક શહેરમાં જૈનશાળાઓ ખોલાવવા પ્રયાસ કરસો ને તેમાં તૈયાર થયેલ વિદ્યાર્થીઓને બનારસ મોકલાવશો તો આપણા ધર્મ બનશે તેટલો પ્રયાસ કરી સ્વર્ગતત્ત્વ જાળવશે.

ઉપરના લખાણમાં હું જે કંઈ અવિનય આદિ દૂષણથી દૂષિત થયો હઉં તેને માટે મારી માથું છું.

હિરપ્રશ્ન તથા સેનપ્રશ્ન ઉદ્ધરીતસાર.

[લખનાર મુનિ કર્પુરવિજયજી]

અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૧૮૯ થી

૪૧ આસો માસના અસ્વાધ્યાય દિનત્રય (પ્રાય: ૮-૯-૧૦) તથા ત્રણ ચૈત્રમાસના અસ્વાધ્યાય દહાડાને વિષે ઉપદેશમાળાદિક ગણાય છે.

૪૨ સ્થાપનાચાર્ય સમિતે પ્રતિક્રમણ કરતાં પહેલાં સ્થાપનાચાર્યને અ. ને પછી વૃદ્ધના અનુક્રમે બે ચાર કે છ મુનિઓને ક્ષામણા કરાવ. ખીજા મુનિ ન હોય તો માત્ર સ્થાપનાચાર્યનેજ ખમાવાય.

૪૨ મેથી આઠખીલમાં કલ્પે. મેથી દ્વિદળ છે, ને દ્વિદળ આઠખીલ માં કલ્પે છે.

૪૪ સામાયિક લઘ સ્વાધ્યાયના આદેશ માગ્યા પછી ખમસમણ દર્ષ ' ઇચ્છાકારેણ સંદિસહુ લગવાત સુહુપતિ પડિલેહુ ? ' એમ કહી આદેશ માગી મુકપતિ પડિલેહીને પચ્ચખાણ કરવું.

૪૫ સાધ્વીઓ ઉભી ઉંચી વાંચના લે.

૪૬ કુળ (ક્રાટિ) ૧૦૮ પુરૂષોએ જાણવી.

૪૭ આ અવસર્પિણીમાં ૭ અલંચે પ્રસિદ્ધિમાં આવ્યા છે.

૨૩૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

૪૮ મ્લેચ્છ ને માચ્છીમારાદિ આવક થયા હોય તો તેમને જિન પ્રતિમા પૂજવામાં લાભજ છે. જો શરીર અને વસ્ત્રાદિકની શુદ્ધિ હોય તો પ્રતિમા પૂજવામાં નિષેધ જાણ્યો નથી.

૪૯ શિષ્ય સારી રીતે ચારિત્ર ન પાળે અને ગુરુ મોહ કરીને તેને ન વારે તો ગુરુને પાપ લાગે. અન્યથા ન લાગે.

૫૦ સાધ્વીને વંદન કરતાં આવકો ‘અણુજીવલુ ભગવતીપસાઉ કરી’ એમ કહે.

૫૧ જો એકાસણા સહિત ઉપવાસ કરે તો સૂરે ઉગ્ગણ ચઢય્ય મત્તં અમત્તઠં પચ્છલ્લાઈ એકાસણા વિના અપવાસ કરે તો સૂરે ઉગ્ગણ અમત્તઠં પચ્છલ્લાઈ એમ કહેવાની અવિચ્છિન્ન પરંપરા દેખાય છે અને છઠ્ઠ પ્રમુખ પચ્ચખ્ખાણમાં તો પારણે એકાસણું કરે કે ન કરે તો પણ સૂરે ઉગ્ગણ છઠ મત્તં અઠમ મત્તં એમ કહેવાય છે. એવા અક્ષરો શ્રી કલ્પસૂત્ર સમાચારીમાં છે.

૫૨ આવક દિવસ સંબંધી પોસહ કર્યા બાદ ભાવવૃદ્ધિ થતાં રાત્રી પોસહ ગ્રહે ભારે પોસહ સામાયિક કર્યા બાદ સઝાયકરું એ આદેશ માગવાથી સરે છે. બહુવેળ સંદ્વિસાહુ? એ આદેશ માગવાનો નિયમ નથી. કારણ કે પ્રભાતે તે માગેજ છે.

૫૩ સો યોજન ઉપરાંતથી આવેલ સિંધાલુણ વિગેરે અચિત્ત થાય, બીજું નહીં.

૫૪ શ્રદ્ધા રહિતપણે યોગ વહન કર્યા વિના સાધુ કે આવકોને ન વંકારાદિ ગણવામાં પણ અનંત સંસારીપણું કહેવાય છે.

૫૫ કેવળ આવક પ્રતિષ્ઠિત, દ્રવ્યલિંગીના દ્રવ્યથી બનાવેલ તથા દિગંબર ચૈત્યને મુકીને બાકીના સર્વ ચૈત્યો વાંદવા તથા પૂજવા યોગ્ય છે. અને ઉપર કહેલા ચૈત્યો પણ સુવિહિત મુનિના વાસક્ષેપવડે વંદન પૂજન યોગ્ય થાય છે.

૫૬ જળ માર્ગે સો યોજન અને સ્થળ માર્ગે સાઠ યોજન ઉપરાંતથી આવેલી સચિત્ત વસ્તુ અચિત્ત થાય છે.

૫૭ આવક પોસહમાં ધરના મનુષ્યોને પુછીને સાધુ પ્રત્યે અન્નાદિક વહોરાવે.

પ્રબોધ.

૨૩૩

૫૮ આલોચણ સંખંધી સ્વાધ્યાય ધરીયાવહી પૂર્વક સહે. કદિ વિસરી ગયા હોય તો ફરી ઉપયોગ કરવો.

૫૯ છકું કરવાતી ઇચ્છાવાળો જો પહેરે દિવસે એક ઉપવાસનું પચમ્ખાણું કરે તો બીજો દિવસે પણ એક ઉપવાસનું પચમ્ખાણું કરે. તેને બદલે જો છકું કરે તો તેને બીજો દિવસે પણ ઉપવાસ કરવો યુક્ત છે. એવી સમાચારી છે.

૬૦ કેવળો સમુદ્ધાત કર્યા પછી અંતર્મુદ્ધર્ત સુધી સંસારમાં રહે છે. પીઠ ફલકાદિ ગૃહસ્થને પાછા સોંપી દીધા પછી શૈલેશીકરણ કરે છે. કેમકે અંતર્મુદ્ધર્ત આયુ શેષ હોય ત્યારેજ સમુદ્ધાત કરવા માંડે છે.

૬૧ યોગમાં રાત્રીએ અણાહારી વસ્તુ લેવી ન કલ્પે. સંધ્યાનો અન્ન જોવાથી.

૬૨ યોગ્ય, ઉપધાન તેમજ વ્રત ઊચ્ચરવા હોય ત્યારે દિન શુદ્ધિ જોવી. માસ વર્ષાદિ જોવાની જરૂર નથી.

આ સાર ઉક્ત અથો વાંચી વખતે કરો લીધેલા નોંધ અનુસારે લખેલો છે. તેમાં સંદેહ પડે તો ઉક્ત અથોથી તેનો નિર્ણય કરી લેવો.

પ્રબોધ.

[કેળવણી.]

આ વરસમાં શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશના મુખપૃષ્ઠપર ટાંકેલા શ્લોકમાં આદરવા યોગ્ય અને ધારણ કરવા યોગ્ય વસ્તુઓ બતાવેલી છે તેમાં પ્રથમ લખે છે કે 'ધર્મઃ પ્રબોધો હૃદિ' એટલે હૃદયમાં પ્રબોધ ધારણ કરવો. આ ટકા ઉપરથી જ્ઞાન એ શું વસ્તુ છે અને તે બાબતમાં જૈન કોમની આધુનિક સ્થિતિ કેવી છે તે જાણવું જરૂર છે.

જ્ઞાન આત્મિક વસ્તુ છે અને તે જ્ઞાનાવરણીય કર્મનો ક્ષયોપશમ થવાથી પ્રગટ થાય છે. જેટલે અંશે જ્ઞાનાવરણી કર્મનો ક્ષયોપશમ થાય છે તેટલે અંશે જ્ઞાન પ્રગટ થાય છે. જ્ઞાન કોઈ પાસે લેવા જવું પડતું નથી. અનંતજ્ઞાન એ આત્માનું લક્ષણ છે. અનંતજ્ઞાન આત્મામાં ભરેલું છે, પરંતુ તેની આજ અનેક કર્મોના આવરણો આવી તેને આચ્છાદન કરે છે અને

૨૩૪

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

તેથી એવી સ્થિતિ થઈ ગઈ છે કે જે આત્માની સ્વભાવ દશા છે તે બદલાઈને તેથી વિપરીત ગૃહણ કરેલી દશા તેજ નાણે તેની મૂળ દશા થઈ ગઈ છે. આપણને હાલ એમ લાગે છે કે જ્ઞાન બહારથી લેવા જવું પડે છે, સૂક્ષ્મમાં શિખવા જવું પડે છે કે ચોપડીમાંથી વાંચવું પડે છે. આ પ્રમાણે લાગે છે તેનું કારણ છે અને વસ્તુતઃ તેમ નથી તેનું પણ કારણ છે.

અનાદિ કાળથી આત્મા સાથે ઉક્ત જ્ઞાન સ્વભાવની ઉપર પડેલા કંઠાસ કંઠો લાગી રહેલા છે, લાગતા નય છે અને જ્યારે કેટલાક પડદા ઉઘાડતા નય છે ત્યારે પ્રકાશ વધારે થતો નય છે. જેને જે જે અંશે વધારે પ્રકાશ પડે છે તેને તે તે અંશે પડદા ઓછા થયેલા હોય છે તદ્દન અજ્ઞાન લાગતા જીવનમાં પણ અતિ સૂક્ષ્મ પ્રકાશ પડે છે. બાહ્ય દૃષ્ટિથી તે પ્રકાશ ગર્ભે તેટલો ઓછો અથવા નજીવો લાગે અથવા પ્રકાશ નથી એમજ લાગે તોપણ તે પ્રકાશ છેજ અને તે અતિ અલ્પ ચમકારાથી આગળ વધી શકાય છે. જે પડદા-આચ્છાદન-પ્રકાશને રોધે તે દૂર કરવાનો સતત પ્રયત્ન ચાલ્યા કરે છે. આચ્છાદન દૂર કરવાના અનેક ઉપાયો છે અને તે આપ્ત પ્રણીત અંશોમાં સ્વજોસ્થિજો દૃષ્ટિ ગોચર થાય છે. અવસરોચિત પુરૂષ થઈ ઉક્ત પડદાના નાશ પામતા નય છે અને અતિ ઉત્તમ પુરૂષાર્થ કરનારને સર્વથા પડદાનો નાશ થાય છે. આ વખતે એક જ્યોતિ-અનંત ગુણ યુક્ત-જ્ઞાન ગુણ વિશિષ્ટ-સમ્યક્દાનંદ-પ્રગટ થાય છે, અને તે જ્યોતિમાં આખા વિશ્વના ભૂત ભવિષ્ય અને વર્તમાનનો આભાસ થાય છે, આ જ્યોતિ પ્રાપ્ત કરવા માટે-પ્રગટ કરવા માટે જે પ્રયત્ન ચાલે છે, જે સાધનોનું અવલંબન કરવામાં આવે છે તે સાધનને પ્રાણી ભૂતી જઈ બીજા રૂપમાં માને છે એટલે કે સાધન છે તેને બહારથી જ્ઞાન મેળવવા તુલ્ય માને છે. આટલા ઉપરથી સ્પષ્ટ થાય છે કે જ્ઞાન પ્રગટ કરવાના સાધનોને જ્ઞાન મેળવવાના સાધનો માનવામાં આવે છે. આવી માન્યતાથી મિથ્યારોપ થવા ઉપરાંત બીજું નુકશાન થતું નથી. પણ વસ્તુ સ્થિતિ શું છે તે જાણવાની આવશ્યકતા આ જમાનામાં એટલી બધી છે કે આટલું સ્પષ્ટીકરણ પ્રાસંગિક ગણ્યું છે.

અખંડ પ્રતિભામાં પડેલો આત્મા ચાલુ જમાનાના પ્રતિભાવ જીવનમાં આવી પોતે કોણ છે તે સમજી શકતો નથી, સમજવા વત્ત પણ કરતો નથી, અપ્પા જાણઈ અપ્પા એ ધર્મદાસગણિનું સૂત્ર બહુ અર્થ સૂચક છે. આત્મા અને પુરૂષાર્થમાં શું ફેર છે એ સમજીવવાનો દાવો કરનારમાંથી પણ કોઈ વિરલ પ્રાણી સ્પષ્ટ સમજી શકશે. અત્યારે પ્રસંગાનુસાર એટ-

પ્રબોધ.

૨૩૭

હું જાણવાનું છે કે આત્મા એ જ્ઞાનથી મિત્ર નથી. જ્ઞાન, દર્શન, ચાંદ્રિય વિગેરે અનેક શુભોત્તુ સ્થાન તેજ આત્મા. આત્માને જ્ઞાન છે તેમ નહિ સમજવું પણ આત્મા તેજ જ્ઞાનરૂપ છે. આ હકીકત જરા આકરી છે પણ સુચર્યેન પ્રાપ્ત થયે સમજી લેવા જોઈ છે.

જ્ઞાન શુભ પ્રાપ્ત થવાથી વસ્તુ સ્વભાવ સમજાય છે. સમ્યક્ જ્ઞાની અને એ જ્ઞાન રહિત પ્રાણી એકજ વસ્તુ જુએ છે પણ તેને જુદે રૂપે પચાવે છે. વસ્તુ સ્વભાવ સમજાય ત્યારે પોતાનું શું અને પારકું શું તે સમજાય છે. વળી આત્મિક શું અને પોદ્ગમિક શું તે પણ ત્યારેજ સમજાય છે. સ્વપરનો બેદ સમજાય તેજ વસ્તુ સ્થિતિનું રહસ્ય, તેજ મોક્ષપાતિનો ઉપાય અને તેજ ધર્મ. વચ્ચુસહાવોધમ્મો એ વ્યાખ્યાને અનુસારે જ્ઞાની જે વખતે પોતાને અનુકૂળ જ્ઞાનનંદમાં પ્રવેશે છે તે વખતે તેને આ દુનિયા સાંભરતી નથી અને તેમાં તે એકરૂપ થઈ જાય છે. જ્ઞાન શુભ પ્રગટ કરવામાં પુરુષાર્થની જરૂર છે અને તે આપણી પોતાનીજ વસ્તુ છે. તેથી તેને પ્રગટ કરવી એ આપણું પ્રથમ કર્તવ્ય છે એ શુભ પ્રગટ થાય એજ આપણી ઇચ્છા, એજ ઉદ્દેશ પરમાનંદ સ્થાન અને એજ સર્વસ્વ. જ્ઞાન-બોધ-ચેતન્ય-કેળવણી-એ જુદીજુદી દૃષ્ટિથી જુદા જુદા ભાવ બતાવનારા પર્યાયી શબ્દો છે. જ્ઞાનથી શું લાભ થાય છે અને તે પ્રગટ કરવાના સાધનો પૈકી કેટલાક અગત્યના સાધનો કયા કયા છે તે પર વિચાર કરવો તે હવે વિષયની બાકીના ભાગનું પ્રયોજન છે.

જ્ઞાનથી થતાં અનેક લાભોમાંથી બહુ અગત્યના લાભોનું દિગ્દર્શન જ્ઞાન પ્રકાશક છે. જ્ઞાની અને અજ્ઞાની (એટલે કે અદ્યપજ્ઞાની) ની જ્યારે તુલના થાય છે ત્યારે જ્ઞાનની મહત્વતા બહુ સારી રીતે સમજાય છે. આ બાબતમાં જૈન સર્વજ્ઞોનું કથન બહુ ખુબી ભરેલું જણાઈ આવે છે. એક અદ્યપજ્ઞ પ્રાણી ઘણા કાળ સુધીમાં જે કમોનો નાશ કરી શકતો નથી તેટલા કમોને જ્ઞાની એક ક્ષણમાં ખપાવી શકે છે. શાસ્ત્રમાં કહ્યું છે કે-

જ્ઞાની શ્વાસોશ્વાસમે, કરે કર્મનો ખેલ;

પૂર્વે કોડી વરસાં લગે, અજ્ઞાને કરે જેલ.

આનું કારણ શું હશે? કર્મબંધની ચીકાશ અનુભાગ-અધ્યવસાયની મ્યુશતા (intensity) પર આધાર રાખે છે. શુભ અધ્યવસાયપર એક જ્ઞાની જેટલી સ્થિરતા-દૃઢતા કરી શકે તેટલી ક્ષુલ્લક અદ્યપજ્ઞો કદિ પણ અને નહીં અને તેથી જેમ જ્ઞાની થયે શુભ કર્મોનો સંચય કરવામાં પા-

૨૩૬

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

તાને અનુકૂળ અનુભાગ-રસ વધારે જ્યાંમાં કેળવી શકે છે તેવીજ રીતે આત્મપ્રદો સાથે લાગેલાં કર્મોનો ક્ષય કરવામાં તે ઉત્કૃષ્ટ વીર્ય પણ ફેરવી શકે છે. દુનિયાના સામાન્ય વ્યવહારમાં પણ આપણે જોઈએ છીએ કે જે દૃઢતા અને ચાલાકીથી સમજી પ્રાપ્ત કાર્ય કરે છે તેવી ચાલાકી ભૂખમાં હોતી નથી.

અપૂણ.

વર્તમાન ચર્ચા.

મુનિ નેમાવજ્યજીને પન્થાસ પદવી—માગશર વદ ત્રીજને દિવસે શ્રી વળા ગામમાં મુનિ નેમવિજ્યજીને પન્થાસપદવી પન્થાસ ગંભીર-વિજ્યજીએ આપી છે. આ પ્રસંગે પરદેશના આવકો પણ સારી સંખ્યામાં હાજર થયા હતા. પ્રસંગાનુસાર અઠાઇ મહોતસવ, સ્વામી વાતસલ્ય પણ થયા હતા મુનિ નેમવિજ્યજી બહુ વિદ્વાન છે. તેઓએ સંસ્કૃત ભાષાપર સારો કામુ મેળવ્યો છે. અને ન્યાયના વિષયમાં મરહુમ પ્રખ્યાત મુનિ દાનવિજ્યજી પછી તેઓ પ્રથમ પંકિત ધરાવે છે. આ ઉપરાંત તેઓની ઉપદેશ દેવાની શક્તિ અને જ્ઞાન બહુ ઉંચા પ્રકારનું છે. આવા જ્ઞાનવાળા મુનિ પન્થાસ પદવીને પૂરી રીતે લાયક છે. પન્થાસ પદવી એ પંડીતનીજ પદવી છે. અને તેઓ આ પદવીને માટે પૂરે પૂરા લાયક છે. ‘લાયકને લાયક’ માન મળ્યું છે. જો આવા રત્નાધિકારને તે પદવી આપવામાં આવતી હોયતો અસારે કેટલાક સ્થાનકે બન્યું છે તેમ તે પદવી અપવાદમાં ન આવી પડે.

**

*

જૈનવિધિ પ્રમાણે લગ્ન—આ સવાલે શ્રી મુંબઈનાંમાંગરોલ નિવાસી દશાશ્રીમાળી આવકોમાં આકરં રૂપ ધારણ કર્યું હતું. અને કાંઈક મત બેદ પડી જવાથી તે સવાલનો નિર્ણય જોઈએ તેવો સતોષકારક થાય એમ લાગતું નહોતું. જૈનવિધિ પ્રમાણે લગ્ન કરવાનો ઠરાવ સચનારૂપમાં છેલ્લી જૈન કોન્ફરન્સમાં કરવામાં આવ્યો હતો. આ સવાલે ઉક્તગતિમાં કાંઈક આકરં રૂપ લીધું હતું. ગતિમાં કેટલોક વૈશ્રવ પક્ષ હોવાથી તે સવાલ ગંભીર ગણાયો હતો. છેવટે એવો નિર્ણય કરવામાં આવ્યો છે કે લગ્નનો

વર્તમાન ચર્ચા.

૨૩૭

વેદોક્ત વિધિએ કર્યા પણ સાર પછી જૈન વિધિ પ્રમાણે કરવા હોય તો તે કરવામાં ગાતિ તરફથી અડચણ નથી. આ કસાવ જે કે સમજુતીનું પરિણામ છે તો પણ તે સંબંધમાં વિચાર કરવાની જરૂર છે. પ્રથમ તો ગાતિના આગેવાનોએ યાદ રાખવું કે જ્યારે એક સવાલ ઉપર મમત બંધાય ત્યારે થોડો વખત ખામોશ પકડી જતી. આવા પ્રસંગે જેઓ ઉતાવળા થઈ જાય છે તેઓ પસ્તાય છે. ગાતિના આગેવાનો આવી સ્થિતિ ધણી વખત અનુભવે છે. આવો સવાલ ઉત્પન્ન થતાંજ જે તેનો નિર્ણય ન થઈ શકે તો તે સવાલ થોડો વખત સુલતવી રાખવો પણ તે ઉપર મમત બંધાવાથી બે પક્ષ પડી જાય છે અને કોઈ પણ પક્ષ પોતાનો સાચો યા જુદો વિચાર જુદા તરીકે જાણ્યા છતાં પણ મિથ્યા ટેકની ખાતર છોડતો નથી, છોડી શકતો નથી. અને ખીજ માણસો તે ખાખતમાં નિરંતર ઉસ્કેરણી ચલાવ્યા કરે છે. આવા કટાકટીના પ્રસંગમાં આગેવાને બહુ વિચારીને ઠાક કરવાની જરૂર છે.

**
*

મી. અમરચંદ તલકચંદ અને જૈન વિધિ—ઉક્ત પ્રસંગ પછી તેજ ગાતિમાં શ્રી માંગરોળમાં શેઠ અમરચંદ તલકચંદના પુત્રના લાલગન વૈદિક અને જૈન બન્ને વિધિ અનુસાર થયા છે. અને અમને અત્યંત હર્ષ સાથે ખબર મળી છે કે બ્રાહ્મણોએ જૈન વિધિ શીખી તે પ્રમાણે લગન કરાવવાની કબુલાત આપી છે. આ રસ્તો બહુ સારો થયો છે. તેથી કુસંપતું ખીજ રહેવા પામશે નહીં. મી. અમરચંદ જે બહાદુરી બતાવી છે અને પોતાની ટેક જાળવી રાખી છે તેને માટે તેમને પૂરેપૂરો ધન્યવાદ ઘટે છે.

**
*

ભાવનગરમાં મરકીનો ઉપદ્રવ—આગ સંબંધી ઉપદ્રવની પીડામાંથી હજુ ભારનગર ઉછુ થયું નહોતું ત્યાં આ વખત મરકીનો સખલ હુમલો તેનાપર થયો છે. લગભગ ચારથી પાંચ હજાર માણસ મરકીથી ચરણ પામ્યું છે તથા માસ સુધી આખું શહેર શત્રુકાર હાલતમાં આવી પડ્યું હતું. આવે પ્રસંગે વ્યાપાર રોજગાર બંધ પડે એ સ્વાભાવિક છે. આપણી જન કોમનો આધાર વ્યાપારપર હોવાથી તેમને માણસોની અને વ્યાપારની એવડી હાની થઈ છે. આ વખતે ઘણા જૈનભાઈઓ નગર બહાર

૩૩૯

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

આલ્સા જવાથી જૈન કોમમાં મરણતું પ્રમાણુ ઓછું આવ્યું છે. આ-
વા પ્રસંગે દુનિયાની અસ્થિરતા જણાઇ આવે છે. મનુષ્ય ચાલતા ચાલતા
ઉંચું જોતો નથી, પણ તેને ખબર નથી કે ખીજ પગ કેવી જશે. મરકી-
થી અનેક કટુઓ પાતમાલ થઇ ગયા છે અને અનેક યુવતીઓ પતિ વગર
ની થઇ પડી છે. મરકીના વખતમાં અહીંના અગેવાન ગૃહસ્થો પૈકી
શાંધી મોતીલાલ ગગલ અને શા કુંવરજી આણંદજીના પ્રયાસથી
એક મોટું કંડ એકઠું કરવામાં આવ્યું હતું અને તેમાંથી સર્વ કામ માટે
સર્વ પ્રકારની મદદ આપવામાં આવતી હતી આવા પ્રસંગે જે લોકો દ્રવ્ય-
ની મૂંઠાઉતારે છે તેઓને ધન્ય છે ભાવનગરની પ્રજાએ બહુ સહન કર્યું
છે અને તે બાબતમાં પૂરેપૂરી દાક્ષિણ્ય બતાવીએ છીએ.

**

*

મરકી અને અમે પોતે—મરકીના કારણથી જેમ ભાવનગરને સ-
હન કરવું પડ્યું છે તેમ અમારી સભાને પણ તુકસાનનો પાર રહ્યા નથી.
ગઇ મોટી આગમાં સભાનું સર્વસ્વ બળી ગયા પછી પાછું આપું ખાતું
લાખનપર મુકામાં આવ્યું હતું અને કેટલીક ચોપડીઓ છપાઇ ગઇ હતી
અને ખીચું કામ ચાલતું હતું. સાથે સાથે ચોપડી વેચવાનું કાર્ય પણ શરૂ
કરી દેવામાં આવ્યું હતું. ચોપાનિયું તો ચાલુજ હતું. પણ તેવામાં આ
પ્લેગથી અમારો સભાનો ૧૫ વર્ષનો અનુભવી નોકર ત્રવાડી કેશવજી
બાલજી ગુજરી જવાથી અમને ઉત્તરાણી સંબંધમાં મોટું તુકસાન થયું
છે. વળી ચોપાનિયા મોકલવા તથા છપાવવાનું કામ અનિયમીત થઇ જવાથી
આ વખતે બે અંક સાથે કાઢવા પડ્યા છે. સર્વ પ્રકારના ઉદ્દેશોને પ્રસંગે
હોવાથી અમારા માહકો અમને દરગુજર કરશે એવી આશા છે, આ વખત
ની મરકીતું જોર એવું સખત હતું કે સભાની ઓરીસ લગભગ બે માસ
સુધી ઉઘડી નહોતી તેથી ચોપડીઓના ઓર્ડરો અને કાગળના પ્રત્યુત્તરો લ-
ખવામાં વિલંબ થયો છે. આ સર્વ બાબત માટે અમે નિરૂપાય હતા તેથી
દિલમીર છીએ. હવે પછી ચોપાનિયાનું કામ બનતા સુધી નિયમીત કરવામાં
આવશે. છતાં માસિક ચોપાનિયું જરા અનિયમીત થઇ જાય તો તે તુકસા
ન હોવાથી થઇ પડતું નથી.

**

*

વર્તમાન ચર્ચા.

૨૩૬

બનારસ પાઠશાળા અને જૈનો—મુનિ મહારાજ શ્રી વૃદ્ધિ ચંદ્રજીના શિષ્ય મુનિ ધર્માવિજયજીના પૂરતા પ્રયાસથી બનારસ ખાતે જે સંસ્કૃત પાઠશાળા સ્થાપનામાં આવી છે તેને દરેક જૈનભાઈએ પોતાની બનતી મદદ આપવી જોઈએ. આ આગતમાં બહુ સારો પ્રયાસ થવાની જરૂર છે. સંસ્કૃત જ્ઞાન આપણા વર્ગમાં બહુ નીચી સ્થિતિએ આવી ગયું છે તેથી તેનો ઉદ્ધાર થવાની જરૂર છે આ શાળાથી જૈન વર્ગને અનેક પ્રકારના લાભ છે તેમાંથી વિદ્વાન મુનિ મહારાજજીએ બહાર આપી જૈન ધર્મનો વિજય ડોકા વગાડશે. અને આવશે પણ આલેખ શાસ્ત્રીઓ તથા જૈન પાઠશાળા અને કન્યાશાળાને માટે જોઈતા ભારતરોની જગ્યાઓ પૂરી પાડશે. આવા ઉપયોગી ખાતાને મદદ આપવા પ્રત્યેક જૈન બધાયેલો છે, આ ખાતું જે કે હાલ તુરત પાંચ વર્ષ સુધી અનુભવ માટે કાઢનામાં આવ્યું છે. પણ આશા છે કે આપણા જૈનભાઈઓ પોતાની ઉદારતા બતાવી આવા ઉપયોગી ખાતાને સારી રકમથી નવાજશે અને તેમ કરીને જૈન ધર્મનું ચૈતન્ય ચિર સ્થાયી થાય એવા પ્રયત્નમાં પોતાનું નામ જોડશે.

**

*

બનારસ પાઠશાળાની વાર્ષિક મીટીંગ—માગશર સુદ ૧૦ મે શ્રી વીરમગામમાં આ ખાતાની વાર્ષિક મીટીંગ બોલાવવામાં આવી હતી. આ પ્રસંગે શ્રી વીરમગામના મેમ્બરો ઉપરાંત અમારો સન્માના પ્રમુખ શેઠ કુંવરજી આણંદજી અને મેસાણાવાળા શા. વેણીચંદ સુરચંદ હાજર થયા હતા. તે પ્રસંગે જૈન પત્રના અધિપતિ મી. ભગુભાઈ કૃતેચંદ વિગેરેને નવા વર્ષથી મેમ્બર તરીકે મુકરર કર્યા હતા. ગયા વર્ષનો રીપોર્ટ વાંચવામાં આવ્યો હતો, અને આવતા વર્ષ માટે રૂ. ૬૦૦૦) ની રકમ ખરચ માટે મંજૂર કરવામાં આવી હતી. આ ખાતાને બહુ સારી મદદની પૂરેપૂરી જરૂર છે. મુબઈના મોતીના કાંટા તરફથી માસિક ૧૨૫ રૂપિયાની મદદ મળી છે તે બહુ આવકાર દાયક છે. અને આવી રીતે શેઠીઆ વર્ગ પોતાથી બનતી મદદ આપશે એવી સંપૂર્ણ આશા છે. આવું ખાતું સારી રીતે ચલાવવા માટે વાર્ષિક રૂ. ૨૦૦૦૦)ના ખર્ચની જરૂર છે. આટલો ખર્ચ કરવામાં આવે તો લગભગ ૧૦૦ શ્રાવકો અભ્યાસ કરી શકે. અને આવી રીતે અભ્યાસ કરી બહાર નીકળેલા જૈનો પોતાની કેમને દિપાવે. આ વર્ષ

૨૪૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ.

જેન જ્ઞાનનો રક્ષક થઇ પડશે. કારણ જે સાંપ્રદાયિક જ્ઞાનનો નાશ થતો જોવામાં આવે છે તે અટકશે. વળી બીજી એક યોજના એમ કરી છે કે બનારસ જનાર વિદ્યાર્થીએ પ્રથમ શ્રી મેંસાણા પાઠશાળામાં ત્રણથી છ માસ અભ્યાસ કરી પોતાની બાયકાત માટેનું સર્ટિફિકેટ મેળવવું. આ યોજના પણ બહુ સારો છે.

**

*

શ્રી કેશરીઆલ તીર્થ સંબંધી વિશેષ સમાચાર.—ગયા વંકમાં શ્રી કેશરીઆલ સંબંધી કેટલીક હકીકત અમે પ્રગટ કરી હતી તે ઉપરથી વધારે હકીકત લખાઇ આવી છે કે-લાં કેશર રતલ ૪૦૦ થી ૫૦૦ જેટલું આખા વર્ષમાં ચડે છે એમ જણાવ્યું છે તે તો ભંડારથી બેચાણ થઇને તેટલું ચડે છે પરંતુ એકંદરે તો હજાર બે હજાર રતલ ચડે છે. દરરોજ ઓછામાંઓછું પાંચ રતલ તો ચડેજ છે. કેટલીક વખત તો બેશો ત્રણશો રતલ કેશર એક સાથે ચડાવનાર આવે છે. અને કેટલાક માણસ મારોમાર કેશર ચડાવે છે. અતલબ કેટલું કેશર ચડે છે તેનું પ્રમાણ બાંધી શકાતું નથી.

**

*

શ્રી કેશરીઆલના મંદિરમાં રંગનું તથા કાચ વિગેરેનું કામ ચાલે છે. તે સંબંધમાં શેઠ કમળશીભાઈ ગુલાબચંદ શંઘણપુરવાળા, શેઠ વલ્લભજી હીરજી કલકત્તાવાળા અને શેઠ કુલચંદજી ગોલેચા ફલોધી વાળા વિગેરેની મદદ હોવાથી સુમારે ૩૮૦૦૦) ની રકમ આવેલી છે તેમાંથી સુમારે ૭ હજાર રૂપીયા ખર્ચ કરવામાં આવ્યા છે. હજુ ખર્ચ શરૂ છે. આમચીડીઆ કમ્પતર વિગેરેની ઘણી આશાતના દુર થઇ છે. દેરાસરની શોભામાં પણ શ્રદ્ધિ થઇ છે જેથી યાત્રાએ આવનાર યાત્રાળુઓ બહુ ખુશી થાય છે.

યાત્રાળુઓએ ભંડારમાં આપવા સાથે થોડો રકમ સાધારણ ખાતે આપવાની પણ આવશ્યકતા છે, કારણ કે સમારકામ વિગેરેની સંભાળ રાખવા માટે નોકરોને પગાર આપવામાં બહુ અડચણ પડે છે. શ્રાવક મગનજીભાઈ પુંજીવત આ કામની સારી રીતે સંભાળ રાખે છે.

લવાજમની પોહોંચ.

૧૪ ઝવેરી રાયચંદ ખુશાલચંદ
 ૪ શા ભીખાલાલ વલમજી
 ૬ શા મણીલાલ ઉત્તમચંદ
 ૧૪ શા કસ્તુરચંદ વીરચંદ
 ૧-૧૪ શા ડાઆબાઈ ધેલાબાઈ
 ૨-૧૦ શા ન્યાલચંદ માનચંદ
 ૩-૧૪ શા દેવરાજ આવજી
 ૩-૧૪ શા ભારમલ પુતસી
 ૩-૧૪ શા શામજી ભીમશી
 ૧-૧૪ શા માલસી કુરસી
 ૩-૧૪ શા દેવજી જોવતની કું.
 ૩-૧૪ શા કીલાબાઈ ઉમેદચંદ
 ૩-૧૪ ઝવેરી ધરમચંદ ઉદેચંદ
 ૨-૧૦ શેઠ ઓતમચંદ હીરજી
 ૧-૪ શા અમરતલાલ કેવળદાસ
 ૭-૮ રાયભાઈ દુર બ્રહ્મદાસજી
 ૫-૨ શા જોડાલાલ કલ્યાણજી
 ૩-૧૪ શા કેશરીચંદ બાણુભાઈ
 ૩-૧૪ શા હરખચંદ કપુરચંદ
 ૩-૧૪ શા રામજી માધવજી
 ૩-૧૪ શા કલ્યાણજી ખુશાલ
 ૩-૧૪ શા મોહનલાલ પુન્નેભાઈ
 ૧-૪ શા હીરાચંદ વસનજી
 ૩-૧૪ શા લલુભાઈ નયુભાઈ
 ૪-૧૪ શા દલહારામ નાનચંદ
 ૩-૧૪ શા કુવરજી આણંદજી
 ૨-૧૦ શા દેવભંદ ઉત્તમચંદ
 ૨-૧૦ શા મદનજી મંગળજી
 ૨-૧૦ શા ઉત્તમચંદ ખીમચંદ
 ૨-૦ શા કાનજી રાજપાળ
 ૪-૧૨ શા મોહનલાલ હેમચંદ
 ૩-૧૪ નદજી વેલજી
 ૧-૪ શા શરપચંદ દોલતચંદ
 ૧-૪ શા શીવનાથ લુખાજી
 ૧-૪ શા માનચંદ નગાજી
 ૧-૪ શા દેવચંદ રાણજી
 ૨-૧૦ શા મંગનલાલ જોહારામ
 ૧-૪ શા મયાચંદ જોહાચંદ

૩-૧૪ શા મોતીચંદ કુબેરદાસ
 ૧-૪ શા લલુભાઈ બલાખીદાસ
 ૧-૪ શા ખુશાલ પાનાચંદ
 ૨-૧૦ શા ગણપત અમુલખ
 ૨-૧૦ શા મોતીચંદ પ્રેમચંદ
 ૧-૪ શા ચુનીલાલ પ્રેમચંદ
 ૧-૪ શા શામજી જ્યેંદ મારતર
 ૩-૧૪ ઝવેરી માણિકચંદ કપુરચંદ
 ૨-૧૦ શા માણિકચંદ પાનાચંદ
 ૨-૧૦ શા ધચ્છાચંદ રંગીલદાસ
 ૨-૧૦ શા નેમચંદ ભીમચંદ
 ૧-૪ શા મંગનલાલ કંકુચંદ
 ૧-૪ શા ગોડળભાઈ દોલતરામ
 ૨-૧૦ ઝવેરી રૂપચંદ ઝવેરચંદ
 ૧-૪ શા રતનજી જીવણદાસ
 ૩-૧૪ શા અખાલાલ પાનાચંદ
 ૨-૧૦ શા ધરમશી ગોવનજી
 ૫-૦ શા છોટાલાલ પ્રેમજી
 ૨-૧૦ શા અવચળ દીઆળજી
 ૨-૧૦ શેઠ મનસુખભાઈ ભયુભાઈ
 ૧૦-૦ બાણુ પનાલાલ પુતમચંદ
 ૧-૬ શા દેવજી નયુભાઈ
 ૨-૧૦ શા ઉમરશી રાયશી
 ૧-૪ શા હેમચંદ મોતીચંદ
 ૨-૧૦ ઝવેરી મુળચંદ હીરાચંદ
 ૧-૪ શા પુતમચંદ મંગનચંદ
 ૨-૦ શા દેવજી વરચંગ
 ૨-૧૦ શા દેવકરણુ ઝવેરચંદ
 ૨-૧૦ શા ઉત્તમચંદ રીખવદાસ
 ૧-૬ શા ગહ્યાભાઈ વાડીલાલ
 ૧-૬ શા ડાઆબાઈ નીહાલચંદ
 ૨-૧૦ શા થોભણુ દામજી
 ૨-૧૦ ઝવેરી છોટાલાલ લલુભાઈ
 ૨-૧૦ શા જ્યેંદ જોપાળ
 ૧-૬ શા નાનચંદ ગાંડા
 ૩-૧૪ શા મંગળદાસ છગનલાલ
 ૨-૧૦ શા હરગોવન ઝવેરચંદ
 ૨-૧૦ શા નેમચંદ મેળાપચંદ

૨-૧૦ ઝવેરી હીરાચંદ મોતીચંદ
૨-૧૦ શા જીવણ ચતુર
૧-૪ શા હાથીભાઈ મુળચંદ
૨-૧૦ ગાંધી મંગલાલ સાંકળચંદ
૧-૪ ઝવેરી વીરચંદ ધરમચંદ
૧-૪ શા પરસોતમ લાલચંદ
૧-૪ વોરા નથમલ દલીચંદ
૧-૪ શા રતનચંદ નાગરદાસ
૦-૧૦ શા માણેકચંદ રાયચંદ
૧-૪ શા રતનસી વરધમાન
૩-૧૦ શા નરસીદાસ હરજીવનદાસ
૧-૪ ગાંધી જોડા વીરા
૧-૬ દોસી ચુનીલાલ ગોવનજી

૨-૮ શા મોતીલાલ ડુંગરશી
૧-૪ મેતા નરસીદાસ મોતીચંદ
૨-૧૦ મેતા મોતીલાલ ત્રીભોવનદાસ
૦-૧૦ શા ચકુભાઈ લીલાચંદ
૧-૩ મે. લોડ રે. લાયખેરી
૧-૪ શા ખાલાભાઈ છગનલાલ
૨-૮ શા ગણેશ વેલજી
૨-૪ મેતા શુભાખચંદ જીરાભ ઇ
૨-૪ મેતા લલુભાઈ કાળીદાસ
૨-૬ મેતા કલ્યાણજી મુળજી
૧-૪ શા જીવરાજ હેમચંદ
૧-૪ વકીલ ચત્રભજ ગોવનજી
૧-૪ શા શંકરચંદ વસનજી

શ્રી ત્રિષષ્ઠિ શલાકા પુરૂષ ચરિત્રના લવાજમના.

૪-૮ શા હામજી મેધજી
૩-૬ શા ડહલાભાઈ કલ્યાણજી
૪-૮ શા દલીચંદ ભાયચંદ

૪-૮ બાબુ પનાલાલ પુત્રમચંદ
૩-૦ શા મોહનલાલ હેમચંદ

નહેર ખખર.

(આંખના દરદીઓને અમુલ્ય તક.)

(મુનિરાજ તથા સાધ્વી માટે મહત્.)

ચક્ષુરૂપી રતનને જાળવવું એજ દુનીયામાં મોટી ક્ષાલત છે. શરીરે મુખો તેજ ખરો મુખો કહેવાય છે, ને શરીરનો આધાર ચક્ષુ ઉપર છે. તેથી આગળ ઉપર ચક્ષુમાની જરૂર ન પડે હમેશાં આંખ સાફ રહે અને તેજ વધે તેને માટે “શુદ્ધ સાચા મોતીનો સુરમો” કાળો, સફેદ, અથવા લાલ ત્રણે રંગનો પણ એક સરખા શુભ્રાળો અમે બનાવેલો છે તે જોઈએ તેજે મંગાવવો. તેની કિંમત નંબર ૧ લાના તોલા ૧ ના ૩. ૪) અને નંબર બીજાના તોલા ૧ ના ૩.૨) પોસ્ટ ખર્ચ જુદું પરદશવાળાને વેલ્યુપેબલથી મોકલશું. આ દવાથી ઘણા કાયદા થાય છે. ઘણા માણસોને કાયદા થયેલા છે તેના સર્દીફીકેટો અમારી પાસે મોજુદ છે.

ત્રણે જાતનો સુરમો બનાવનાર તથા વેચનાર

શ્રી ત્રીભોવનદાસ હઠીરાગ.

જામનગર—કાઠીયાવાડ.

અમારી સલાના નવા મેખરો.

૧ શા ડહલાભાઈ હકમચંદ

લાઇફમેખર

૨ વકીલ ચત્રભજ ગોવીંદજી જામનગર, પહેલા વર્ગના મેખર